

**Protokół nr 27/2016
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z dnia 12 września 2016 r.,**

BRM-DPP.0012.11.10.2016

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Andrzej Nabzdyk.
Na ogólną liczbę 9 radnych, nieobecny był: radny Tomasz Hanczarek.

Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

I. Przyjęcie porządku obrad

II. Zaopiniowanie projektów uchwał:

1. Zmieniająca uchwałę nr XIX/380/15 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – druk nr 657/16,
2. Zmieniająca uchwałę Nr XIX/379/15 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2016 rok – druk nr 656/16,
3. „Założeń polityki społeczno-gospodarczej Wrocławia na rok budżetowy 2017” – druk nr 554A/16,
4. Ustalenia regulaminu korzystania z parków miejskich we Wrocławiu – druk nr 493B/16,

III. Wydanie opinii :

1. opinii o lokalizacji kasyna gry na terenie Wrocławia - druk nr 624/16,
2. opinii o lokalizacji kasyna gry na terenie Wrocławia - druk nr 628/16,

IV. Rozpoznanie wezwań i skarg:

1. Rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałami uchylającymi uchwały Rady Osiedla Karłowice - Różanka – druk nr 636/16,
2. Rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Józefa Chełmońskiego we Wrocławiu – druk nr 637/16,
3. Rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie południowego odcinka ulicy Borowskiej we Wrocławiu – druk nr 654/16,
4. Rozpatrzenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwały Rady Miejskiej Wrocławia – druk nr 640/16,
5. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora SP 63 - druk nr 660/16,
6. Rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia - druk nr 632/16,
7. Rozpatrzenia złożonego wniosku – druk nr 643/16,
8. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – druk nr 634/16,
9. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – druk nr 665/16,
10. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego we Wrocławiu – druk nr 633/16,
11. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu - druk nr 635/16,
12. Rozpatrzenia skargi na Komendanta Straży Miejskiej Wrocławia - druk nr 660/16,

13. Rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia - druk nr 666/16.

V. Sprawy bieżące:

1. pismo z dnia 16.07.2016 r Grupy Ratownictwa Specjalistycznego OSP „Starówka” z prośbą o zapewnienie środków na zakup samochodu ratowniczego dla jednostki,
2. pismo WBZ-DBO.5520.7.2016 Wydział Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego z dnia 7.09.2016 r. przekazujące "Program Poprawy Bezpieczeństwa we Wrocławiu w latach 2017-2020",
3. odpowiedź Wydziału Inżynierii Miejskiej na pismo w spr. Pana ... dot. rozpoznania sprawy przez Zarząd Dróg i Utrzymania Miasta,
4. pismo do wiadomości- odpowiedź udzielona Wspólnocie mieszkaniowej przy ul. Rzeźniczej 10-11 dot. służebności przechodu i przejazdu,
5. pismo do wiadomości - odpowiedź Wydziału Zdrowia i Spraw Społecznych Dział Zezwoleń z dn. 5 lipca do Przewodniczącego Zarządu Osiedla Huby.

VI. Wolne wnioski

VII. Przyjęcie protokołów z poprzednich posiedzeń

Ad. I Komisja bez uwag przyjęła porządek obrad.

Ad. II. Następnie Komisja zaopiniowała poniższe projekty uchwał:

1. Zmieniająca uchwałę nr XIX/380/15 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 657/16**,
Zreferował: Zastępca Dyrektora Wydziału Finansowego - P. Krzysztof Woda,
Komisja postanowiła w głosowaniu (**za – 4 , przeciw – 0, wstrzymało się - 2**) **pozytywnie zaopiniować projekt uchwały.**
2. Zmieniająca uchwałę Nr XIX/379/15 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2016 rok – **druk nr 656/16**,
Zreferował: Zastępca Dyrektora Wydziału Finansowego - P. Krzysztof Woda,
Komisja postanowiła w głosowaniu (**za – 4 , przeciw – 0, wstrzymało się -2**) **pozytywnie zaopiniować projekt uchwały.**
3. „Założeń polityki społeczno-gospodarczej Wrocławia na rok budżetowy 2017” – **druk nr 554A/16**,
Zreferowała: Dyrektor Biura Rozwoju Wrocławia –P. Anna Sroczyńska,
Komisja postanowiła w głosowaniu (**za – 7 , przeciw – 0, wstrzymało się - 0**) **jednogłośnie pozytywnie zaopiniować projekt uchwały.**
4. Ustalenia regulaminu korzystania z parków miejskich we Wrocławiu – **druk nr 493B/16**.
Zreferował: Radny Rady Miejskiej - Jerzy Sznerch,
Głos zabrali m.in. Radny Sebastian Lorenc, Radny Paweł Rańda oraz Radny Piotr Uhle.
Radny Piotr Uhle zwrócił uwagę na problem: „wyprowadzania psów bez smyczy i kagańca” oraz przytoczył zapisy Ustawy o ochronie zwierząt.
Komisja postanowiła w głosowaniu (**za – 7 , przeciw – 0, wstrzymało się - 0**) **jednogłośnie pozytywnie przekazać do II czytania .**

Ad. III Ponadto Komisja jednogłośnie pozytywnie zaopiniowała poniższe uchwały:

1. w sprawie lokalizacji kasyna gry na terenie Wrocławia - **druk nr 624/16**,
2. w sprawie lokalizacji kasyna gry na terenie Wrocławia - **druk nr 628/16**.

Ad. IV Komisja zapoznała się z poniższymi wezwaniami i skargami:

Ad. 1. Komisja zapoznała się z wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa w uchwale Nr XXVI/554/16 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 16 czerwca 2016 r. uchylającej uchwały Rady Osiedla Karłowice-Różanka oraz uchwale nr XXVIII/584/16 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 7 lipca 2016r. uchylającej uchwały Rady Osiedla Karłowice-Różanka – **druk 636/16**
Zreferował: dr Piotr Sikora,

W piśmie z dnia 15 lipca 2016 r., (data wpływu 20 lipca 2016 r.), Łukasz Kaczkowski, Marcin Krzykowski, Grażyna Bronicka wezwali do usunięcia naruszenia prawa w uchwale Nr XXVI/554/16 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 16 czerwca 2016 r. uchylającej uchwały Rady Osiedla Karłowice-Różanka oraz uchwale nr XXVIII/584/16 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 7 lipca 2016r. uchylającej uchwały Rady Osiedla Karłowice-Różanka.
poprzez:

- 1) przyjęcie ślubowań od radnych: Jarosława Kunca, Stanisława Grzegorka, Wojciecha Wojtasika przez Przewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia;
- 2) akceptację interpretacji, że przewodniczący Rady osiedla dopuści ww. oby do udziału w sesji Rady osiedla na prawach radnego od samego początku sesji, ponieważ osoby te będą już po ślubowaniu przed Przewodniczącym Rady Miejskiej i będą dysponowały pełnią praw radnego;
- 3) w przypadku braku akceptacji przez Radę Miejską Wrocławia na zastosowanie pkt 2, Rada Miejska Wrocławia była proszona o podjęcie na lipcowej sesji uchwał w sprawie wstąpienia nowych osób w miejsce radnych osiedlowych, którym mandat wygaś.

Generalnie, zdaniem wzywających Rada Miejska Wrocławia nie miała podstaw do podjęcia w/w uchwał, gdyż na sesjach rady osiedla Karłowice-Różanka obecnych była liczba radnych niezbędna do stanowienia kworum.

Wzywający nie zgadzają się z interpretacją przepisów statutu osiedla Karłowice-Różanka przyjętą przez Radę Miejską Wrocławia, zgodnie z którą w przypadku wygaśnięcia mandatu radnego rady osiedla, zastosowanie winien mieć par. 20 ust. 2 *in fine* statutu osiedla Karłowice Różanka, zgodnie z którym radni nieobecni na pierwszej sesji składają ślubowanie na pierwszej sesji, na której są obecni. W ocenie wzywających to nie rada osiedla w w/w trybie, a Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia powinien przyjąć ślubowanie od kandydatów na radnych, a w konsekwencji umożliwić im objęcie mandatu i udział w sesjach rady osiedla.

Wzywający kwestionują ponadto możliwość zastosowania w przedmiotowej sprawie postanowień par. 37(52) statutu osiedla, zgodnie z którym w przypadku wygaśnięcia mandatu radnego, Rada stwierdzając wygaśnięcie mandatu, podejmuje uchwałę o wstąpieniu na zwolnione miejsce kandydata, który w wyborach uzyskał kolejno największą liczbę głosów, a nie utracił prawa wybieralności wskazując, iż ten ma zastosowanie jedynie w przypadku gdy stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego osiedla dokonała rada osiedla, a nie jak w przypadku wskazanych radnych Rada Miejska Wrocławia.

Opisane zarzuty sprowadzają się w istocie do sporu interpretacyjnego.

Uwzględniając przedstawiony stan faktyczny, zgodnie z którym trzech radnych osiedla Karłowice-Różanka było nieobecnych na posiedzeniach plenarnych Rady przez okres dłuższy niż 6 miesięcy, rada miejska podjęła uchwałę o wygaśnięciu mandatu radnych, a to na podstawie par. 37(1) pkt 6 statutu rady osiedla Karłowice-Różanka.

Oceniła przy tym, iż w takim przypadku znajdzie zastosowanie przepis par. 37 (52), zgodnie z którym w przypadku wygaśnięcia mandatu radnego, Rada stwierdzając wygaśnięcie mandatu, podejmuje uchwałę o wstąpieniu na zwolnione miejsce kandydata, który w wyborach uzyskał kolejno największą liczbę głosów, a nie utracił prawa wybieralności.

Rada Osiedla Karłowice – Różanka podejmowała próby podjęcia uchwał o wstąpieniu na zwolnione miejsce kandydata, który w wyborach uzyskał kolejno największą liczbę głosów, a nie utracił prawa wybieralności na sesjach w dniu 29 lutego br. oraz 22 marca 2016r. Jednak bezskutecznie.

Z przedłożonej dokumentacji wynika, iż na sesji Rady Miejskiej Wrocławia w dniu 25 lutego 2016r. stwierdzono wygaśnięcie mandatów radnych osiedla Karłowice-Różanka tj. Grzegorza Gajdeckiego, Dominiki Rybarczyk, Urszuli Bandurowskiej, Mateusza Szczerby.

W dniu 29.02.2016r. odbyła się XXIII Rada Osiedla Karłowice-Różanka.

Porządek obrad XXIII Sesji Rady Osiedla Karłowice-Różanka z dnia 29.02.2016r. obejmował m.in. głosowanie nad przyjęciem porządku obrad (pkt. 3) oraz w pkt 4 przyjęcie uchwały w sprawie wstąpienia na zwolnione miejsce w Radzie Osiedla Karłowice-Różanka Jarosława Kunca, w związku z wygaśnięciem mandatu radnego Pawła Gajdeckiego,.

Zgodnie z § 11 Statutu Karłowice Różanka, Organy Osiedla podejmują uchwały w głosowaniu jawnym zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy składu organu, jeżeli Statut nie stanowi inaczej.

Ponieważ ustawowa/statutowa liczba radnych Rady Osiedla Karłowice-Różanka wynosi 21 osób, wymagane zatem quorum niezbędne do podejmowania uchwał wynosi 11 radnych. Z przedłożonej listy obecności radnych na XXIII sesji rady wynika, iż uczestniczyło w niej 11 osób przy czym wśród osób podpisanych na liście znajduje się pan Jarosław Kunc.

Tymczasem do skuteczności objęcia przez pana Jarosława Kunc mandatu wymagana jest uchwała rady, co uwzględniono w pkt 4 porządku. Skoro tak, do chwili podjęcia tej uchwały w sesji rady osiedla uczestniczyło jedynie 10 radnych, a zatem warunek quorum nie został spełniony. Nie można zatem było podejmować uchwał, w tym i o wstąpieniu w/w radnego na zwolnione miejsce w radzie Osiedla Karłowice-Różanka w obecności 10 radnych przy ustawowej liczbie 21 radnych osiedla.

W opisanych wyżej warunkach należy uznać, iż wbrew zarzutom wzywających, w momencie rozpoczęcia XXIII sesji Rady Osiedla Karłowice-Różanka w dniu 29.02.2016r. oraz podczas podejmowania uchwały o wstąpieniu na zwolnione miejsce w Radzie Osiedla Karłowice-Różanka Jarosława Kunca, uczestniczyło jedynie 10 radnych, co skutkowało koniecznością uchylenia uchwał rady osiedla podjętych na XXIII sesji przez Radę Miejską Wrocławia.

W dniu 23.03.2016r. odbyła się XXV sesja Rady Osiedla Karłowice-Różanka.

Porządek obrad XXV Sesji Rady Osiedla Karłowice-Różanka z dnia 23.03.2016r. obejmował m.in. głosowanie nad przyjęciem porządku obrad (pkt. 3) oraz w pkt 4 przyjęcie uchwały w sprawie wstąpienia na zwolnione miejsce w Radzie Osiedla Karłowice-Różanka Wojciecha Wojtasika, w związku z wygaśnięciem mandatu radnej Dominiki Rybarczyk. Zgodnie z par. 11 statutu Osiedla Karłowice Różanka Organy Osiedla podejmują uchwały w głosowaniu jawnym zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy składu organu, jeżeli Statut nie stanowi inaczej.

Ponieważ ustawowa liczba radnych Rady Osiedla Karłowice-Różanka wynosi 21 osób, wymagane zatem quorum niezbędne do podejmowania uchwał wynosi 11 radnych. Z przedłożonej listy obecności radnych na XXV sesji rady wynika, iż uczestniczyło w niej 12 osób przy czym wśród osób podpisanych na liście znajduje się pan Jarosław Kunc (mimo tego, iż nie doszło do objęcia przez niego mandatu wobec braku quorum na XXIII sesji rady osiedla Karłowice Różanka) oraz pan Wojciech Wojtasik, który również nie objął mandatu wobec braku quorum na sesji XXV (obecnych radnych podczas rozpoczęcia sesji oraz podejmowania uchwały o wstąpieniu Wojciecha Wojtasika na zwolnione miejsce w radzie osiedla było jedynie 10).

Tymczasem do skuteczności objęcia przez pana Wojciecha Wojtasika mandatu wymagana jest uchwała rady, co uwzględniono w pkt 4 porządku. Skoro tak, do chwili podjęcia tej uchwały w sesji rady osiedla uczestniczyło jedynie 10 radnych, a zatem warunek quorum nie został spełniony. Nie można zatem było podejmować uchwał, w tym i o wstąpieniu w/w radnego na zwolnione miejsce w radzie Osiedla Karłowice-Różanka w obecności 10 radnych przy ustawowej liczbie 21 radnych osiedla.

W opisanych wyżej warunkach należy uznać, iż wbrew zarzutom wzywających, w momencie rozpoczęcia XXV sesji Rady Osiedla Karłowice-Różanka w dniu 23.03.2016r. oraz podczas podejmowania uchwały o wstąpieniu na zwolnione miejsce w Radzie Osiedla Karłowice-Różanka Jarosława Kunca, uczestniczyło jedynie 10 radnych, co skutkowało koniecznością uchylecia uchwały rady osiedla podjętych na XXV sesji przez Radę Miejską Wrocławia. Powyższe wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie znajduje podstaw prawnych.

Mając na uwadze powyższe, Komisja w wyniku głosowania (za – 8, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) **postanowiła jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania.**

Ad. 2 Komisja zapoznała się z się z wezwaniem spółki NOLE Sp. z o. o. do usunięcia naruszenia prawa w uchwale Nr XXIII/507/16 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 21 kwietnia 2016 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Józefa Chełmońskiego we Wrocławiu – **druk nr 637/16**

Zreferował: Zastępca Dyrektora Biura Rozwoju Wrocławia – Andrzej Piorun,

W piśmie z dnia 12 sierpnia 2016 r., data wpływu 17 sierpnia 2016 r., NOLE Sp. z o. o. z siedzibą we Wrocławiu, ul. J. Chełmońskiego 10, 51-630 Wrocław wzywa do cyt. „usunięcia naruszenia interesów prawnych i uprawnień spółki”, będących następstwem podjętej przez organ gminy w dniu 21 kwietnia 2016 r. uchwały Rady Miejskiej Wrocławia nr XXIII/507/16 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Józefa Chełmońskiego we Wrocławiu (zwanej dalej także: Uchwałą) wskazując, że:

1. podjęcie Uchwały miało miejsce z istotnymi naruszeniami zasad sporządzania planu miejscowego (art. 28 ust. 1 ustawy z dn. 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 199 ze zm.; dalej: p.z.p.) oraz z naruszeniem przepisów prawa, w części dotyczącej:
  - a) § 15 ust. 1 Uchwały,
  - b) § 15 ust. 3 pkt 3 Uchwały,
  - c) § 15 ust. 3 pkt 2 i 20 Uchwały.
2. Uchwała wbrew przepisowi art. 1 ust. 2 pkt 7 p.z.p. nie tylko nie uwzględnia przysługującego spółce prawa własności działek nr 26/2, nr 26/14, nr 26/17 AM6, obręb Dąbie (art. 140 KC), ale co więcej – istotnie prawo to narusza (ogranicza), w tym zwłaszcza w zakresie konstytucyjnej i ustawowej swobody co do korzystania z ww. działek i dysponowania nimi.

Spółka wzywa do usunięcia naruszeń poprzez:

- uchylenie uchwały z dn. 21 kwietnia 2016 r. nr XXIII/507/16 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Józefa Chełmońskiego we Wrocławiu, lub

ewentualnie poprzez:

- zmianę § 15 ust. 1 Uchwały,
- zmianę § 15 ust. 3 pkt 3 Uchwały,
- zmianę § 15 ust. 3 pkt 2 i 20 Uchwały .

Odnosząc się do zarzutów, wyjaśnić należy na wstępie co następuje:

- Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Józefa Chełmońskiego we Wrocławiu został opracowany na podstawie uchwały nr XIII/244/15 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 9 lipca 2015 roku (Biuletyn Urzędowy Rady Miejskiej Wrocławia z 2015 r. poz. 219). Dokumentacja prac planistycznych wykonana została zgodnie z ustawą z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (j.t. Dz. U. z 2015 r. poz. 199 z późn. zm.) oraz rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164 poz. 1587).

Plan miejscowy przeszedł całą wymaganą ustawą procedurę formalno-prawną.

Do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Chełmońskiego we Wrocławiu nie złożono żadnych wniosków, o których mowa w art. 17 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199 z późn. zm.). Rada Miejska Wrocławia uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Józefa Chełmońskiego we Wrocławiu na sesji w dniu 21 kwietnia 2016 r. uchwałą Nr XXIII/507/16. Uchwałę wraz z dokumentacją prac planistycznych Prezydent Wrocławia przekazał do Wojewody Dolnośląskiego w celu zbadania jej zgodności z przepisami prawnymi. Uchwała została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego z 28 kwietnia 2016 roku poz. 2207 i weszła w życie 13 maja 2016 r.

Ustosunkowując się do poszczególnych zarzutów należy zauważyć, co następuje:

Ad. pkt 1. lit. a

Ustosunkowując się do zarzutów w tym zakresie, należy wyjaśnić, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Józefa Chełmońskiego we Wrocławiu, uchwałą Nr XXIII/507/16 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 21 kwietnia 2016 r., został sporządzony zgodnie z ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz rozporządzeniem Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z wyżej wymienioną ustawą politykę przestrzenną określa studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Józefa Chełmońskiego we Wrocławiu opracowano uwzględniając politykę przestrzenną gminy określoną w obowiązującym „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Wrocławia”, Zgodnie z obowiązującym „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Wrocławia”, obszar objęty miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Józefa Chełmońskiego we Wrocławiu położony jest w zespole urbanistycznym mieszkaniowym kameralnym Sępólno-Biskupin-Bartoszewice.

W zespole tym, „Studium ...” dopuszcza wiele klas przeznaczenia terenu. Dominującymi klasami przeznaczenia terenu są tutaj zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna i wielorodzinna, a uzupełniającymi klasami przeznaczenia terenu są między innymi: handel detaliczny, gastronomia i rozrywka, kultura, biura, obsługa turystyki, usługi drobne, opieka zdrowotna i społeczna, edukacja, nauka i szkolnictwo wyższe, sport, wypoczynek i parki itp. Określenie „dominujące” wskazuje między innymi na charakter całego zespołu urbanistycznego i odnosi się do całej jego powierzchni a nie do pojedynczej działki. Zespół Sępólno-Biskupin-Bartoszewice liczy około 380 ha.

Mając na uwadze zrównoważony rozwój nie można całego zespołu urbanistycznego o powierzchni często kilkuset hektarów, w tym każdej działki, przeznaczyć wyłącznie na zabudowę mieszkaniową. Tereny zabudowy mieszkaniowej muszą być wyposażone we wszystkie niezbędne usługi podstawowe i infrastrukturę społeczną.

Odnosząc się do charakteru zabudowy na sąsiednich nieruchomościach, należy wyjaśnić, że część zespołu urbanistycznego Sępólno-Biskupin-Bartoszewice położona pomiędzy ulicą Józefa Chełmońskiego a planowaną „Aleją Wielkiej Wyspy”, w granicach planu miejscowego, ma charakter usługowy i sąsiaduje z terenem usług sportu, kultury i oświaty. Utrzymanie i wzbogacenie takiego charakteru jest zasadne.

Obszar planu od północy sąsiaduje z terenem zieleni parkowej. Od południa graniczy z terenem, na którym znajdują się budynki Studium W-F i Sportu Politechniki Wrocławskiej oraz obiekt laboratorium Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska. Po przeciwnej, wschodniej stronie ulicy Chełmońskiego znajdują się budynki mieszkalne jednorodzinne w układzie wolnostojącym i bliźniaczym, z których niektóre wpisane są do gminnej ewidencji zabytków, względnie do rejestru zabytków. Teren ten należy do obszaru zabudowy Osiedla Biskupin pochodzącego z pierwszego trzydziestolecia XX w. Obszar na wschód od ulicy Józefa Chełmońskiego kompozycyjnie stanowi zakończenie zabudowy historycznego Osiedla Biskupin stanowiącego zamkniętą całość zarówno urbanistyczną jak i architektoniczną. Należy podkreślić, że obszar planu od strony zachodniej graniczy bezpośrednio z planowaną „Aleją Wielkiej Wyspy”, która stanowić będzie ulicę łączącą południową część miasta z jego północną częścią.

Przytaczane w zarzucie osiedla mieszkaniowe przy ul. Dembowskiego, ul. Wiwulskiego, ul. Kazimierskiej, ul. Olszewskiego oraz obiekty zamieszkiwania zbiorowego przy ul. Wittiga, ul. Olszewskiego i ul. Tramwajowej położone są w większości w dużo większej odległości od planowanej „Alei Wielkiej Wyspy” niż obszar objęty planem. Ponadto należy także podkreślić, że omawiana zabudowa zamieszkiwania zbiorowego oraz osiedla mieszkaniowe przy ul. Kazimierskiej i ul. Olszewskiego powstały przed kilkudziesięciu laty.

Obszar pomiędzy ul. Chełmońskiego, a planowaną „Aleją Wielkiej Wyspy”, mającą charakter ulicy międzydzielnicowej, nie jest korzystny dla lokalizacji zabudowy mieszkaniowej. Propozycja przez Stronę, lokalizacja zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej oraz wielorodzinnej graniczyłaby bezpośrednio z planowaną „Aleją Wielkiej Wyspy” oraz sportowymi obiektami Politechniki Wrocławskiej.

Na potrzeby opracowania planu przeanalizowano uwarunkowania ekonomiczne, środowiskowe, społeczne, infrastrukturalne oraz komunikacyjne. Ze szczególną starannością przeanalizowano sposób zagospodarowania sąsiednich terenów w szerszym zakresie.

Przeprowadzone analizy wykazały, że najkorzystniejszymi przeznaczeniami na tym obszarze będą funkcje usługowe jako kontynuacja istniejącej zabudowy usługowej wzdłuż ul. Chełmońskiego.

Dopuszczenie zabudowy wielorodzinnej na przedmiotowych działkach zakłóciłoby kształtujący się porządek funkcjonalny, w którym na wschód od ul. Chełmońskiego usytuowana jest zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna natomiast na zachód zabudowa o charakterze usługowo-biurowym. Należy również zauważyć, że przy tak szybkim rozwoju motoryzacji i rosnącej liczbie samochodów lokalizacja nowej zabudowy jednorodzinnej przy ruchliwej ulicy jest nie wskazana. Zabudowa usługowa, zaproponowana w planie uzupełni istniejący kompleks zabudowy.

Zarzut strony Skarżącej nie może więc być uwzględniony.

Ad. pkt 1. lit. b

Strona wskazuje, że w § 15 ust. 3 pkt 3 Uchwały, ustalono, że wymiar pionowy budynku lub budowli przykrytej dachem, mierzony od poziomu terenu przy budynku lub budowli do najwyższego punktu pokrycia dachu, a także do najwyższego punktu obudowy estetycznej urządzeń i instalacji na dachach, nie może być większy niż 14 m, modyfikując tym samym sposób liczenia wymiaru pionowego budynku lub budowli przewidziany w treści aktu wykonawczego do ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo Budowlane (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 290), tj. § 6 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dn. 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 1422), w czym Strona upatruje naruszenia przepisu art.2, art. 7 oraz art. 94 Konstytucji RP.

Zarzut ten jest błędny, bowiem należy zauważyć, że w planie miejscowym zastosowano sposób określenia wymiaru pionowego budynku lub budowli jako wymiar mierzony od poziomu terenu przy budynku lub budowli do najwyższego punktu pokrycia dachu. Taka regulacja odpowiada potrzebom opracowań urbanistycznych. Ta definicja nie stoi w sprzeczności z definicją wysokości budynku, która została określona w wyżej wymienionym § 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie w następującym brzmieniu

W związku z powyższym w planie miejscowym użyto innego określenia niż wysokość budynku zdefiniowana w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Określeniem tym jest wymiar pionowy budynku lub budowli przekrytej dachem uwzględniający potrzeby planu miejscowego.

Ad. pkt 1. lit. c

Strona wskazuje, że w § 15 ust. 3 pkt 2 i 20 Uchwały, do planu miejscowego wprowadzono zapisy budzące poważne wątpliwości interpretacyjne, mogące stanowić zagrożenie dla standardów demokratycznego państwa, a w szczególności jako źródło wątpliwości powielanych na etapie rozstrzygnięć indywidualnych.

Ustosunkowując się do tych zarzutów, należy zauważyć, że zgodnie z art. 35 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym tereny, których przeznaczenie plan miejscowy zmienia, mogą być wykorzystywane w sposób dotychczasowy do czasu ich zagospodarowania zgodnie z tym planem, chyba że w planie ustalono inny sposób ich tymczasowego zagospodarowania. Wprowadzony w planie zapis dotyczący tymczasowego zagospodarowania terenu do końca 2030 roku dotyczy jedynie przeznaczeń: magazyny i handel hurtowy oraz produkcja. Zapis ten jest jednoznaczny i oznacza, że dopiero po 2030 roku, na terenie 1U, przeznaczenie obiektów powinno być dostosowane do ustalonych w planie.

Ponadto w projekcie planu wprowadzono także inny zapis dotyczący budynków lub części budynków o odrębnych ustaleniach, dla których z robót budowlanych niepolegających na remoncie i rozbiórce dopuszcza się wyłącznie przebudowę i montaż. Zgodnie z powyższym zapisem, budynki lub części budynków o odrębnych ustaleniach, oznaczone na rysunku planu symbolem (x) będą mogły być modernizowane zgodnie z przywołanym ustaleniem, zarówno przed jak i po 2030 roku. Zapis ten został wprowadzony w celu uzyskania jednoznaczności ustaleń planu miejscowego i zapobieżeniu mogących powstać wątpliwości interpretacyjnych dotyczących rodzaju robót budowlanych dopuszczonych dla oznaczonych budynków lub ich części. Zatem nie występują tu wątpliwości interpretacyjne, a zapisy uchwały są jednoznaczne.

Ad. pkt 2.

Strona skarżąca uważa, że zakwestionowana Uchwała wbrew przepisowi art. 1 ust. 2 pkt 7 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. nie tylko nie uwzględnia przysługującego spółce prawa własności działek nr 26/2, nr 26/14, nr 26/17 AM6, obręb Dąbie

(art. 140 KC), ale co więcej – istotnie prawo to narusza (ogranicza), w tym zwłaszcza w zakresie konstytucyjnej i ustawowej swobody co do korzystania z ww. działek i dysponowania nimi.

Ustosunkowując się do tego zarzutu Strony, stwierdzić należy, że przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym umożliwiają gminie realizację prawa władczego rozstrzygnięcia o przeznaczeniu terenu pod określone funkcje. Wiąże się to często z ingerencją w wykonywanie prawa własności innych podmiotów. Przy opracowaniu planu miejscowego ujawnia się wielokrotnie istnienie sprzecznych interesów różnych podmiotów, jak i kolizje interesów między podmiotami. Gmina musi rozstrzygać te konflikty przyjmując optymalne rozwiązanie mieszczące się w granicach obowiązującego prawa. Należy mieć na uwadze, że prawo własności nie jest prawem nieograniczonym. Ograniczenia takiego można dokonać w drodze ustawy i wydanych na jej podstawie przepisów, a taką jest niewątpliwie ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, która w procesie planowania nakazuje uwzględniać wiele czynników wpływających na sposób zagospodarowania terenu. Gmina nie może kierować się wyłącznie planami inwestycyjnymi i związanymi z nimi oczekiwaniami finansowymi właściciela nieruchomości.

W trakcie opracowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Józefa Chełmońskiego przeanalizowano w szerszym zakresie sposób zagospodarowania sąsiednich terenów, uwarunkowania ekonomiczne, środowiskowe, społeczne, infrastrukturalne oraz komunikacyjne. Plan w uchwalonym kształcie przyczyni się do ochrony zabytkowego założenia urbanistycznego Osiedla Biskupin, a także nie pozwoli na niekontrolowany rozwój inwestycji.

Należy również nadmienić, że plan miejscowy dopuszcza szeroki wachlarz usług. Teren usług w powiązaniu z sąsiednim istniejącym terenem zieleni może przyczynić się do powstania lokalnego ośrodka usługowego jako kompleksu różnych usług spełniających potrzeby mieszkańców najbliższych osiedli Dąbie i Biskupin oraz jako miejsce integracji lokalnej społeczności, dobrze powiązanego z innymi najważniejszymi elementami struktury funkcjonalno-przestrzennej, a także z zespołem przystanków komunikacji zbiorowej.

Należy podkreślić, że przy opracowaniu planu miejscowego ujawnia się wielokrotnie istnienie sprzecznych interesów różnych podmiotów, jak i kolizje interesów między podmiotami. Gdy dojdzie do konfliktów, gmina musi je rozstrzygać przyjmując optymalne rozwiązanie mieszczące się w granicach obowiązujących przepisów.

Reasumując, plan sporządzono w zgodzie z przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz nie narusza on ustaleń Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Wrocławia.

Komisja stwierdziła, że powyższe wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie znajduje podstaw prawnych.

Mając na uwadze powyższe, Komisja w wyniku głosowania (za – 8, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 Radnych) **postanowiła jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania.**

Ad 3. Następnie Komisja zapoznała się z wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa w uchwale Nr XVIII/357/15 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie południowego odcinka ulicy Borowskiej we Wrocławiu – **druk 654/16**

Zreferował: Zastępca Dyrektora Biura Rozwoju Wrocławia – Andrzej Piorun.

W piśmie z dnia 26 sierpnia 2016 r., data wpływu 31 sierpnia 2016 r., wzywa do cyt. „usunięcia naruszenia prawa poprzez zmianę Uchwały Nr XVIII/357/15 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie południowego odcinka ulicy Borowskiej we Wrocławiu, polegającą na zmianie przeznaczenia działki nr 8 położonej we Wrocławiu przy ul. Borowskiej 281.”

W uzasadnieniu Strona wskazuje, że:

1. Zgodnie z ustaleniami planu miejscowego, lokalizacja działki skarżącego tj. obręb Gaj AM-14 działka nr 8, dopuszczona jest jedynie możliwość budowy skwerów, ulic, placów, ciągów pieszych, ciągów rowerowych, ciągów pieszo-rowerowych i pętli transportu publicznego. Ustalenia planu miejscowego mają charakter dyskryminujący oraz bezzasadnie ograniczają go w wykonywaniu uprawnień właścicielskich wyłączając możliwość zabudowy. Do takiego wniosku prowadzi analiza przeznaczenia innych działek znajdujących się w najbliższym sąsiedztwie działki skarżącego, dla których został uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Borowskiej i Działkowej we Wrocławiu, przyjęty Uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia Nr LXII/1602/14 z dnia 4 września 2014 r. Jednocześnie Strona nadmienia, że 2 września 2008 r. została wydana decyzja o warunkach zabudowy nr 453/8, którą zezwolono Stronie na spornej działce prowadzić działalność usługową w postaci: gabinetów lekarskich, fizjoterapii i hotelarstwa.

2. Naruszono przepis art. 32 ust. 1 Konstytucji wyrażający zasadę równości w związku z art. 64 ust. 2 wyrażający zasadę równej ochrony prawa własności oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji polegający na pozbawieniu skarżącego możliwości zabudowy działki nieusprawiedliwionej żadnymi kryteriami. Ustalenia planu, które wprowadzają arbitralne zróżnicowanie sytuacji prawnej właścicieli działek znajdujących się w tej samej strefie godzą w zasadę równości prawa.
3. Ustalenia planu są chaotyczne, niekonsekwentne, odstają od realiów życia społecznego, przypadkowe oraz dyskryminujące niektórych właścicieli nieruchomości, a co za tym idzie niezgodne z konstytucją RP.

Odnosząc się do zarzutów, wyjaśniono co następuje:

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie południowego odcinka ulicy Borowskiej we Wrocławiu został opracowany na podstawie uchwały Nr XVIII/357/15 Rady Miejskiej Wrocławia 26 listopada 2015 roku (Biuletyn Urzędowy Rady Miejskiej Wrocławia z 2015 r. poz. 345). Dokumentacja prac planistycznych wykonana została zgodnie z ustawą z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (j.t. Dz. U. z 2015 r. poz. 199 z późn. zm.) oraz rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164 poz. 1587). Plan miejscowy przeszedł całą wymaganą ustawą procedurę formalno-prawną.

Strona w wyznaczonym terminie nie złożyła wniosków do projektu planu oraz nie wniosła uwag do wyłożonego do publicznego wglądu projektu planu.

Rada Miejska Wrocławia uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie południowego odcinka ulicy Borowskiej we Wrocławiu na sesji w dniu 26 listopada 2015 r. uchwałą Nr XVIII/357/15. Uchwałę wraz z dokumentacją prac planistycznych Prezydent Wrocławia przekazał do Wojewody Dolnośląskiego w celu zbadania jej zgodności z przepisami prawnymi. Uchwała została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego z 7 grudnia 2015 roku poz. 5372 i weszła w życie 22 grudnia 2015 r.

Ustosunkowując się szczegółowo do zarzutów należy zauważyć, co następuje:

Działka nr 8, AM14, obręb Gaj położona jest przy ulicy Borowskiej bezpośrednio przy Uniwersyteckim Szpitalu Klinicznym. Do granic przedmiotowej działki ulica Borowska jest ulicą dwujezdniową z dwoma pasami ruchu klasy zbiorczej. Działka nr 8, AM14, obręb Gaj stanowi przewężenie w docelowym przebiegu ulicy Borowskiej.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie południowego odcinka ulicy Borowskiej we Wrocławiu umożliwi realizację strategicznych założeń komunikacyjnych tej części miasta. Dlatego na całości obszaru objętego planem wyznaczono cel publiczny.

Plan opracowano uwzględniając politykę przestrzenną gminy określoną w obowiązującym Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Wrocławia.

Cały obszar przeznaczony jest na cele publiczne związane z transportem miejskim m.in. obsługą pasażerów transportu publicznego. Ulica Borowska jest ważnym ciągiem komunikacyjnym, wyprowadzającym ruch z centrum w kierunku południowego wylotu z miasta. Dzięki ulicy Borowskiej zapewniona jest dostępność komunikacyjna do bardzo ważnych obiektów publicznych o znaczeniu ponadlokalnym, takich jak kompleks Uniwersytetu Medycznego oraz Uniwersytecki Szpital Kliniczny. Na całym ciągu ul. Borowskiej – już od ul. Glinianej – rezerwowany jest teren przeznaczony w przyszłości na budowę trasy tramwajowej, która połączy centrum miasta z kompleksem Uniwersytetu Medycznego.

Dodatkowo planowana trasa tramwajowa wraz z pętlą transportu publicznego będzie zintegrowana z planowaną w przyszłości lokalizacją przystanku kolejowego na południe od przedmiotowej nieruchomości. Znalazło to swoje odniesienie w opracowanym *Studium wykonalności dla przystosowania wrocławskiego węzła kolejowego do obsługi kolei dużych prędkości oraz zapewnienia jego intermodalności z innymi środkami transportu*. Należy również podkreślić, że planowane poszerzenie ulicy Borowskiej, które znalazło swoje odzwierciedlenie w ustaleniach planu, zostało określone również w dokumentacji projektowej dla *Przebudowy połączenia Obwodnicy Śródmiejskiej Wrocławia z Nową Akademią Medyczną (2004 r.)*. W związku z powyższym zapewnienie rezerwy terenowej dla celu publicznego o charakterze ogólnomiejskim jest w tym rejonie niezbędne, co nie pozwala na funkcjonowanie w przyszłości istniejącej zabudowy oraz uniemożliwia wprowadzenie nowej na całym obszarze objętym planem.

Na potrzeby opracowania planu były sporządzone różne warianty sposobu zagospodarowania przestrzennego terenu i ukształtowania zabudowy. W wyniku szczegółowych analiz wybrano wariant najbardziej optymalny, zabezpieczający interesy wielu stron. Zapisy planu tworzą regulacje prawne, które stają się podstawą do wydawania decyzji administracyjnych, umożliwiających m.in. realizację planowanej inwestycji w zakresie celu publicznego. Projekt planu uwzględnia walory ekonomiczne przestrzeni poprzez racjonalne jej wykorzystanie na cele związane z obsługą komunikacyjną bardzo ważnych obiektów publicznych.

Ustosunkowując się do zarzutów Strony, stwierdzono, że przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym umożliwiają gminie realizację prawa władczego rozstrzygnięcia o przeznaczeniu terenu pod określone funkcje. Wiąże się to często z ingerencją w wykonywanie prawa własności innych podmiotów.

Należy podkreślić, że plan w uchwalonym kształcie przyczyni się do niezbędnego rozwoju publicznego transportu zbiorowego, w tym w szczególności trasy tramwajowej w ul. Borowskiej.

Ponadto ochrona praw właścicieli jest uwzględniona w przepisach prawa. Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zabezpiecza interesy osób, które w związku z uchwaleniem planu miejscowego nie mają możliwości korzystania z nieruchomości lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym jej przeznaczeniem. Osoby te mogą skorzystać z rozwiązań wynikających z art. 36 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W sytuacjach, w których w wyniku podjętych decyzji projektowych konflikt interesów nie może zostać rozwiązany, ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym określa możliwość zadośćuczynienia osobom nieusatisfakcjonowanym. Art. 36 ust. 1 stanowi: „jeżeli, w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą, korzystanie z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone, właściciel albo użytkownik wieczysty nieruchomości może, z zastrzeżeniem ust. 2, żądać od gminy:

- 1) odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę albo
- 2) wykupienia nieruchomości lub jej części.”

Jest to niekwestionowane prawo osób, które czują się pokrzywdzone ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Reasumując, Komisja stwierdziła, że plan sporządzono w zgodzie z przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz nie narusza on ustaleń Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Wrocławia.

Powyższe wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie znajduje podstaw prawnych.

Mając na uwadze powyższe, Komisja w wyniku głosowania (za - 8, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) **postanowiła jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania.**

Ad. 4. Komisja zapoznała się ze skargą do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwały Rady Miejskiej Wrocławia – **druk nr 640/16**

Zreferował: Dyrektor Departamentu Edukacji - Jarosław Delewski

Pismem z dnia 16 sierpnia 2016 r. pełnomocnik Pani , złożył skargę do WSA na uchwały Rady Miejskiej Wrocławia o nr Nr XX/411/16 z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie zamiaru przeniesienia siedziby Gimnazjum nr 20 im. Prof. Alfreda Jahna przy ul. Fryderyka Pautscha 9 we Wrocławiu, uchwałą Nr XXI/449/16 z dnia 25 lutego 2016 r. w sprawie przeniesienia siedziby Gimnazjum nr 20 im. Prof. Alfreda Jahna przy ul. Fryderyka Pautscha 9 we Wrocławiu, uchwałą Nr XXI/450/16 z dnia 25 lutego 2016 r. w sprawie włączenia szkoły do Zespołu Szkół nr 19 przy ul. Spółdzielczej 2a we Wrocławiu.

Uzasadniając skargę pełnomocnik skarżącej podniósł, iż uchwały naruszają zarówno przepisy ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (t.j. Dz. U z 2015 r. poz. 2156 ze zm.) w zakresie procedury związanej z przeniesieniem placówki oświatowej, w szczególności poprzez nie poinformowanie rodziców w sposób zgodny z ustawą o zamiarze przekształcenia szkoły a dodatkowo ustawy z dnia 23 maja 1991r. o związkach zawodowych (tj. Dz.U. z 2015r., poz. 1881 ze zm.) poprzez wadliwe zasięgnięcie konsultacji ze związkami, tj. z uchybieniem terminów ustawowych.

Dodatkowo zarzucił, iż wskutek w/w uchybień naruszono Konstytucję wskutek uniemożliwienia kontynuowania dzieciom nauki na dotychczasowym poziomie i w dotychczasowym zakresie. Przy okazji w zachowaniu organu skarżąca dopatruje się naruszenia ogólnych zasad kpa.

Pod względem formalnoprawnym skarga nie budzi zastrzeżeń, spełniając wszelkie wymagania stawiane art. 101 ustawy o *samorządzie gminnym*.

Należy podkreślić, iż ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (t.j. Dz. U z 2015 r. poz. 2156 ze zm.), nie określa precyzyjnie procedury związanej ze zmianą siedziby szkoły. W przypadku likwidacji szkoły termin likwidacji następuje z końcem roku szkolnego, czyli z dniem 31 sierpnia i wtedy szkoła kończy działalność w dotychczasowej siedzibie. Zmiana siedziby Gimnazjum nr 20, zgodnie z uchwałą nr XXI/449/16 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 25 lutego 2016 r. nastąpiła z dniem 1 września 2016 r. Do 31 sierpnia 2016 r. Gimnazjum nr 20 funkcjonowało w dotychczasowej siedzibie przy ul. Pautscha 9. Nie było żadnego uzasadnienia do przenoszenia siedziby z dniem 31 sierpnia. Gimnazjum nr 20 nie uległo likwidacji z dniem 31 sierpnia 2016 r. Od 1 września 2016 r. uczniowie kontynuują na-

ukę w swojej dotychczasowej szkole w budynku przy ul. Spółdzielczej 2a w tych samych oddziałach, z tymi samymi nauczycielami. Zatem, przeniesienie siedziby nastąpiło de facto 1 września 2016 r.

Powyższe potwierdza wyrok Najwyższego Sądu Administracyjnego z dnia 22 marca 2011 r., sygn. akt I OSK 2121/10, w którym stwierdzono, że „Ustawodawca nie zdefiniował w omawianej ustawie pojęcia „likwidacja szkoły”. Nie oznacza to jednak, że może być ono interpretowane dowolnie. Powszechnie bowiem przyjmuje się, że likwidacja danej jednostki polega na całkowitym zaprzestaniu jej działalności. Tak zostało określone pojęcie prawne „likwidacji” w Małej encyklopedii prawa (Państwowe Wydawnictwo Naukowe 1980 r., str.295) oraz w Słowniku Języka Polskiego pod red. prof. Mieczysława Szymczaka (1992 r. Wydawnictwo Naukowe PWN, tom II, str.35). Podobne stanowisko utrwalone jest też w orzecznictwie sądów administracyjnych (np. wyroki NSA z dnia 8 listopada 1995r sygn. akt SA/WWr 1909/95 Lex 25893 i z dnia 20 kwietnia 2001r sygn. I SA 2751/00 LEX 55327). Również w judykaturze sądów powszechnych przez likwidację rozumie się całkowite zakończenie działalności danego podmiotu jako całości, a zatem zniesienie danego podmiotu jako całości, czyli całkowite jego wyeliminowanie w znaczeniu ekonomicznym i prawnym (wyrok Sądu Apelacyjnego Rzeszowie z dnia 25 listopada 1994r sygn.akt III Aur 315/94, Wokanda 1995/6/40)”.

W przedstawionym orzecznictwie sądu z dnia 22 marca 2011 r. sąd wyraźnie przedstawił stanowisko, że zaostrome rygory procedury wynikające z art. 59 ustawy zostały ustalone przez ustawodawcę do przypadków likwidacji szkoły „a nie wszystkich zmian organizacyjnych takiej placówki”.

Mając na celu umożliwienie dobrego przygotowania rodziców i uczniów do zmiany, organ prowadzący zastosował przepisy art. 59 Ustawy o systemie oświaty (t.j. Dz. U. z 2015 poz. 2156 ze zm.) w zakresie poinformowania przez organ prowadzący rodziców o zamiarze przeniesienia siedziby na 6 miesięcy przed planowanym terminem oraz Dolnośląskiego Kuratora Oświaty, który dodatkowo wyraził w tej sprawie opinię pozytywną, pomimo tego, że przeniesienie siedziby szkoły nie łączy się z przeniesieniem uczniów do innej szkoły publicznej w celu kontynuowania nauki (art. 59 ust 1 ustawy).

Organ prowadzący z należytą troską podjął działania w celu skutecznego powiadomienia rodziców uczniów Gimnazjum nr 20 o zamiarze przeniesienia siedziby na 6 miesięcy przed planowanym terminem: zadbał o zweryfikowanie przez dyrektora szkoły listy rodziców uczniów oraz ich adresów zamieszkania. Potwierdzenie weryfikacji listy otrzymał na piśmie w dniu 26 stycznia 2016 r. - należy nadmienić, że szkoła dysponuje bieżącą informacją na temat nazwisk rodziców/opiekunów prawnych dziecka, adresów zamieszkania, jaką rodzice przekazują do szkoły.

Po podjęciu uchwały w sprawie zamiaru przeniesienia siedziby Gimnazjum nr 20, organ prowadzący zawiadomił o takim zamiarze wszystkich rodziców. Zawiadomienie rodziców odbyło się w formie pisemnej. Pisma z dnia 5 lutego 2016 r. zostały skierowane do każdego z rodziców imiennie i wysłane listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Ponadto dodatkowo pismem WGP-DGP.4424.16.17.2016 z dnia 15 lutego 2016 r. zobowiązano dyrektora Gimnazjum nr 20 do skutecznego poinformowania rodziców uczniów o zamiarze przeniesienia siedziby Gimnazjum nr 20 za pośrednictwem dziennika elektronicznego. Dyrektor Gimnazjum nr 20 otrzymał od dyrektora Wydziału Gimnazjów i Szkół Ponadgimnazjalnych treść komunikatu, który został rozesłany do rodziców uczniów Gimnazjum nr 20 za pośrednictwem dziennika elektronicznego (w dniu 16 lutego 2016 r.). Pracownica sekretariatu szkoły, p. Kamila Głąb, poinformowała pracownika Wydziału Gimnazjów i Szkół Ponadgimnazjalnych, że rodzice, którzy nie odebrali komunikatu w dzienniku elektronicznym zostali przez nią osobiście poinformowani podczas rozmowy telefonicznej.

Dyrektor Wydziału Gimnazjów i Szkół Ponadgimnazjalnych wystąpił do Związku Nauczycielstwa Polskiego Zarządu Okręgu Dolnośląskiego, Międzyregionalnej Sekcji Oświaty i Wychowania NSZZ Solidarność „Dolny Śląsk” oraz Forum Związków Zawodowych Zarządu Wojewódzkiego Województwa Dolnośląskiego pismem z dnia 12 stycznia 2016 r. o wyrażenie opinii w sprawie zamiaru zmiany siedziby Gimnazjum nr 20. Do pism dołączono projekt uchwały o zamiarze zmiany siedziby Gimnazjum nr 20. Związek Nauczycielstwa Polskiego oraz NSZZ Solidarność nie przedstawiły opinii w przedmiotowej sprawie, natomiast Forum Związków Zawodowych przesłało pismo z dnia 5 lutego 2016 r. (data wpływu 10 lutego 2016 r.) z informacją, że nie wnosi uwag do treści przedmiotowych uchwał.

Wydział Gimnazjów i Szkół Ponadgimnazjalnych dodatkowo wystosował do ww. związków zawodowych pismo z dnia 5 lutego 2016 r. z prośbą o wyrażenie opinii i przesłanie jej do dnia 17 lutego 2016 r., dołączając podjętą już uchwałę Nr XX/411/16 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie zamiaru przeniesienia siedziby oraz projekt uchwały w sprawie włączenia Gimnazjum nr 20 do Zespołu Szkół nr 19.

Nie było intencją pracowników Urzędu Miejskiego Wrocławia ograniczanie prawa związku zawodowego do wyrażania opinii w terminie określonym w ustawie o związkach zawodowych, skierowano jedynie prośbę o wyrażenie opinii w przedmiotowej sprawie przez związki zawodowe do dnia 17 lutego 2016 r.

Organ prowadzący nie naruszył dobra dziecka i zadbał o zapewnienie uczniom Gimnazjum nr 20 możliwości kontynuowania nauki na dotychczasowym poziomie i w bardzo dobrych warunkach.

Zespół Szkół nr 19 przy ul. Spółdzielczej 2a został przygotowany do przyjęcia uczniów Gimnazjum nr 20.. Po wygaśnięciu liceum profilowanego funkcjonowało w nim tylko Liceum Ogólnokształcące nr XI, w którym w roku szkolnym 2015/2016 uczyło się 285 uczniów w 11 oddziałach. Zespół Szkół nr 19 posiada 624 miejsca dydaktyczne, 2 sale gimnastyczne, salę z ergowiosłami, siłownię, boisko do piłki nożnej ze sztuczną nawierzchnią oraz boisko wielofunkcyjne z bieżnią, oddane do użytku w 2013 r., a także dostęp do siłowni zewnętrznej, bulodromu, stołów do ping – ponga i do szachów.

Uczniowie Gimnazjum nr 20 jako uczniowie Zespołu Szkół nr 19 mają, jak dotychczas, możliwość uczestnictwa w zajęciach sportowych, organizowanych z wykorzystaniem obiektu realizowanego w ramach Wrocławskiego Budżetu Obywatelskiego przy ul. Pautscha, obiektów położonych w innych wrocławskich placówkach oświatowych (np. w Zespole Szkół nr 22 przy ul. Parkowej 18 –26) oraz basenu i innych obiektów sportowych Akademii Wychowania Fizycznego czy Uniwersytetu Przyrodniczego (zmiana siedziby niczego w tym zakresie nie zmienia). Zmiana siedziby Gimnazjum nr 20 nie spowoduje zmian w zakresie wykonania projektu Wrocławskiego Budżetu Obywatelskiego. Obiekty sportowe będą dostępne zarówno dla uczniów Gimnazjum nr 20 jak i mieszkańców, którzy zaangażowali się w to przedsięwzięcie. W roku szkolnym 2015/2016 w Gimnazjum nr 20 realizowane były 63 godziny zajęć wychowania fizycznego, w Zespole Szkół nr 19 – 95 godzin. Łącznie w obu szkołach liczba realizowanych godzin wynosiła 158 (z uwzględnieniem podziału na grupy). Z analizy planu lekcji Zespołu Szkół nr 19 wynika, że w roku szkolnym 2015/2016 większa sala gimnastyczna była niewykorzystana przez 23 godziny lekcyjne w tygodniu, a mniejsza sala gimnastyczna - przez 38 godzin w tygodniu, co łącznie daje 61 godzin lekcyjnych. Nie ma zatem zagrożenia dla właściwej realizacji zajęć wychowania fizycznego w roku szkolnym 2016/2017.

Komisja uznała przedmiotową skargę za bezzasadną.

Mając na uwadze powyższe, Komisja w wyniku głosowania (za – 3, przeciw - 0, wstrzymało się - 4 Radnych) **postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi.**

Ad. 5 Następnie Komisja zapoznana się ze skargą na Dyrektora SP 63 - **druk nr 660/16**

Zreferowali: Dyrektor Departamentu Edukacji - Jarosław Delewski oraz Dyrektor SP 63

Pismem z dnia 25 sierpnia 2016 r. Pan (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na Dyrektora Szkoły Podstawowej nr 63 we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”). Przedmiot skargi stanowiła bezczynność Dyrektora Szkoły oraz organu nadzoru w zakresie wyekwowania realizacji obowiązku szkolnego przez dzieci Skarżącego, znajdujące się pod opieką ich matki. Skarga, w zakresie zarzutów skierowanych pod adresem Departamentu Edukacji Urzędu Miejskiego Wrocławia została przekazana zgodnie z właściwością do Prezydenta Wrocławia pismem Przewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 26 sierpnia 2016 r.

Skarga rozpatrywana przez Radę Miejską Wrocławia zawiera natomiast następujące zarzuty. W ocenie Skarżącego, w związku z kwestią rzekomego porwania dzieci Skarżącego przez ich matkę, Dyrektor w sposób niewłaściwy realizował spoczywające na nim z mocy prawa obowiązki. Zdaniem Skarżącego, Dyrektor, mimo pisemnych i ustnych wezwań Skarżącego, nie doprowadził do realizacji obowiązku szkolnego przez dzieci Skarżącego. Nie udostępnił ponadto wnioskowanych przez Skarżącego dokumentów związanych z przedmiotową sprawą. W opinii Skarżącego, wskazane zachowanie „świadczyło o aktywnym sprawstwie dyrekcji SP63 w porwaniu rodzicielskim”. Skarżący zaznaczył ponadto, że wniósł już pozew do sądu, w którym wykazywał winę Dyrektora w zakresie zaniechania działania oraz popełnienia przestępstwa sprawstwa polecającego na porwaniu dzieci Skarżącego.

Odpowiedzi na skargę, pismem z dnia 6 września 2016 r., udzielił Dyrektor. Wyjaśnił, że w dniu 17 maja 2016 r. został on powiadomiony przez nauczycielkę oraz wicedyrektora szkoły o fakcie „wyrzucenia” przez Skarżącego z domu matki jego dzieci. Matka poinformowała o tym osobiście wicedyrektora szkoły. W związku z powyższym, Dyrektor skierował do wydziału rodzinnego właściwego sądu rejonowego wnioski o wgląd w sytuację rodziny i podjęcie w tym zakresie odpowiednich działań prawnych w celu zabezpieczenia dobra małoletnich dzieci. W dniu 19 maja 2016 r. matka dzieci Skarżącego złożyła w sekretariacie szkoły usprawiedliwienie, motywujące nieobecność dzieci w szkole. Poinformowała w nim ponadto o planowanym terminie nieobecności dzieci w szkole. Sprawując nadzór pedagogiczny, Dyrektor nie stwierdził załóg prawidłowości realizacji obowiązku szkolnego przez dzieci Skarżącego. Usprawiedliwienie uznano za zasadne, bowiem matka dzieci Skarżącego, z uwagi na fakt, że jej prawa rodzicielskie nie zostały ograniczone, ma prawo usprawiedliwiać nieobecność swoich dzieci w szkole. Wszystkie nieobecności były odnotowywane w dzienniku lekcyjnym klas, do których uczęszczają dzieci.

Dyrektor wskazał ponadto, że w dniu 31 maja 2016 r. Skarżący odbył rozmowę telefoniczną z wicedyrektorem, podczas której poinformował, że w najbliższym czasie ze szkołą powinny skontaktować się instytucje, którym zgłosił nieobecność dzieci w domu, tj. MOPS we Wrocławiu, Policja lub Sąd Opiekuńczy. Skarżący został jednocześnie poinformowany, że jak dotąd żadna z w/w instytucji nie kontaktowała się ze szkołą i, że nieobecność dzieci została usprawiedliwiona przez matkę. Skarżący zapowiedział swą wizytę w szkole, nie podając jednak konkretnego terminu. W tym samym dniu na adres mailowy szkoły wpłynął list od Skarżącego (załączony do skargi „Dowód 1”), w którym poinformował, że nie zgadza się na nieobecność jego dzieci w szkole. Wobec tego uznał więc jednostronnie usprawiedliwienie matki za nieważne.

Od dnia 13 maja 2016 r. Skarżący co najmniej dwukrotnie był obecny w szkole (1 czerwca 2016 r. oraz 17 czerwca 2016 r.). W żaden sposób nie nawiązał jednak do zawartej w mailu prośby: „zgłoszę się wkrótce po „usprawiedliwienie”, wystawione przez – proszę o kopię tegoż ad acta, gdy się zjawię”.

Dyrektor poinformował ponadto, że w rezultacie wniesienia przez Skarżącego skargi do Dolnośląskiego Kuratora Oświaty („Dowód 2”) w szkole przeprowadzono doraźną kontrolę (16-22.06.2016 r.), której przedmiot stanowiła realizacja obowiązku szkolnego przez uczniów klasy 1a i 5a. W jej wyniku ustalono, iż Dyrektor nie miał podstaw do wszczęcia egzekucji, w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, o której mowa w art. 20 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 2156 ze zm.) wobec matki dzieci.

Udzielając wyjaśnień w sprawie skargi Dyrektor zaznaczył także, że od dnia 2 września 2016 r. dzieci Skarżącego uczęszczają regularnie na wszystkie zajęcia szkolne. Korzystają ponadto z zajęć oferowanych w ramach świetlicy szkolnej.

Na marginesie zaznaczył również, że nie otrzymał żadnego listu od Skarżącego, za potwierdzeniem odbioru. Natomiast na pismo Skarżącego złożone w sekretariacie szkoły w dniu 19 sierpnia 2016 r. udzielił pisemnej odpowiedzi w dniu 5 września 2016 r., odnosząc się w sposób szczegółowy do zawartych w nim kwestii.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w skardze, należy stwierdzić, że zarzut nieudostępnienia wnioskowanych przez Skarżącego dokumentów należy uznać za nieudowodniony. Skarżący w kierowanym do szkoły mailu z dnia 31 maja 2016 r. wskazał bowiem jednoznacznie, że „zgłosi się wkrótce” po usprawiedliwienie oraz poprosił o kopię „gdy się zjawi”. Nie wykazał natomiast ponownego złożenia żądania w tym zakresie. Z relacji dyrektora wynika bowiem, że nie otrzymał przedmiotowego wniosku. Ze złożonych relacji wynika także, że Skarżący otrzymał wyczerpującą odpowiedź na pismo złożone w dniu 19 sierpnia 2016 r.

Zarzut braku realizacji obowiązku szkolnego przez dzieci Skarżącego został już natomiast rozpatrzony przez Dolnośląskiego Kuratora Oświaty, który w wyniku prowadzonego postępowania kontrolnego nie stwierdził istnienia jakichkolwiek nieprawidłowości. Powyższe potwierdzono w protokole pokontrolnym. Opiniujący nie dysponuje w tym zakresie dokumentami umożliwiającymi jednoznaczne ustalenie istniejącego stanu faktycznego. Odwołując się do poczynionych w toku postępowania kontrolnego ustaleń należy jednak stwierdzić, że zarzut w tym zakresie jest bezzasadny.

Odnosząc się z kolei do kwestii „zaniechania działania oraz popełnienia przestępstwa sprawstwa polecającego porwania dzieci Skarżącego” należy stwierdzić, iż wskazany zarzut będzie stanowił przedmiot odrębnego postępowania, prowadzonego przez właściwe miejscowo organy prokuratury i sądu. Jego rozpatrzenie nie znajduje się zatem w zakresie działania Rady Miejskiej Wrocławia.

Zdaniem Komisji skarga jest bezzasadna.

Mając na uwadze powyższe, Komisja w wyniku głosowania (za – 8, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 Radnych) postanowiła **jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

6. Komisja rozpatrzyła skargę na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 632/16**

Zreferowała: Zastępca Dyrektora Wydziału Nabywania i Sprzedaży Nieruchomości – P. A. Habuda.

Pismem z dnia 23 lipca 2016r. pan (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na Prezydenta Wrocławia. W uzasadnieniu wskazał, iż przedmiotem skargi jest beczynność w zakresie rozpatrzenia wniosku o wykup mieszkania komunalnego. Podkreślał, iż wielokrotnie zwracał się do Prezydenta z przedmiotowym wnioskiem, jednak na pisma nie otrzymywał żadnych odpowiedzi oficjalnych na piśmie, a jedynie lakoniczne informacje co do zaległości czynszowych skarżącego, które uniemożliwiają wszczęcie stosownej procedury. W szczególności nie otrzymał odpowiedzi na pisma z dnia 22.05.2014r. i 20.11.2014r. Przewlekłość trwa już 22 lata, bo od tylu lat skarżący ubiega się o wykup lokalu przy Pl. Orłąt Lwowskich we Wrocławiu.

Odpowiedzi w imieniu Prezydenta na skargę udzielił Wiceprezydent Wrocławia Adam Grehl pismem z dnia 12 sierpnia br. Wyjaśnił, iż w piśmie z dnia 22.03.2004r. skarżący wystąpił o wykup mieszkania komunalnego przy Pl. Orłąt Lwowskich we Wrocławiu. W konsekwencji złożonego wniosku wszczęte zostało postępowanie przygotowujące lokal do sprzedaży, w trakcie którego ustalono, iż najemca posiada znaczną zaległość z tytułu opłat czynszowych. O fakcie tym skarżący został poinformowany pismem z dnia 31.08.2004r. w którym zawarto pouczenie, iż rozpoczęcie procedury sprzedaży lokalu mieszkalnego nr nastąpi po dokonaniu spłaty zadłużenia.

Na przestrzeni kolejnych lat skarżący wielokrotnie informował, iż nie posiada jakichkolwiek zaległości z tytułu opłat za najem lokalu mieszkalnego, jednakże każdorazowo weryfikacja kartoteki finansowej przez ZZK wykazywała dalsze zadłużenia.

Sprzedaż lokali mieszkalnych na rzecz najemców odbywa się na zasadach przewidzianych w uchwale nr XLIX/697/98 Rady miejskiej Wrocławia z dnia 27 lutego 1998r. w sprawie zasad gospodarowania nieruchomościami stanowiącymi własność Gminy Wrocław. Zgodnie z postanowieniami tej uchwały najemcom lokali mieszkalnych korzystającym z prawa pierwszeństwa w nabyciu nieruchomości przysługują wysokie bonifikaty od ceny sprzedaży lokalu. Tym samym każda czynność ukierunkowana na realizację zapisów powołanej uchwały winna być oceniana przez pryzmat racjonalnego gospodarowania, rozumianego z jednej strony jako zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej poprzez prywatyzację zasobu mieszkaniowego, a z drugiej jako konieczność uprzedniego dochodzenia przez Gminę Wrocław przysługujących jej wierzytelności, powstałych w następstwie odpłatnego korzystania z majątku Gminy.

Pomimo, iż w obowiązujących przepisach prawa brak jest wyraźnej regulacji wykluczającej możliwość wyodrębniania lokali mieszkalnych na rzecz najemców, posiadających zaległości z tytułu najmu, to sprzedaż takiego lokalu byłaby działaniem bezsprzecznie godzącym w fundamentalną zasadę gospodarowania majątkiem publicznym, tj. w zasadę gospodarności, gdyż czynność taka prowadziłaby do sytuacji, w której dłużnik uzyskiwałby dodatkowe korzyści w postaci bonifikaty od ceny lokalu, przy równoczesnym uchylaniu się od swoich podstawowych obowiązków jako najemcy.

Co się tyczy zarzutu braku odpowiedzi na pisma z dnia 22.05.2014r. oraz z dnia 20.11.2014r. wyjaśniono, iż odpowiedź została udzielona pismem z dnia 24.07.2014r., w którym wskazano na konieczność uregulowania zaległości z tytułu najmu lokalu mieszkalnego nr przy pl. Orłąt Lwowskich we Wrocławiu jako warunku podjęcia zawieszzonego postępowania. Pismem z dnia 2.12.2014r. stanowiącym odpowiedź na pismo z dnia 20.11.2014r. skarżący został poinformowany o wysokości należności z tytułu najmu lokalu wraz ze wskazaniem okresów powstania zaległości.

Uwzględniając przedstawiony stan faktyczny skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe, Komisja w wyniku głosowania (za - 5, przeciw - 0, wstrzymało się - 3 Radnych) **postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 7. Komisja zapoznała się z wnioskiem Prokuratora Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu – **druk 643/16.**

Natomiast w związku ze złożeniem przez Prokuratora pisma z dnia 29 sierpnia br. dotyczącego wycofania wniosku - Komisja w wyniku głosowania **jednogłośnie zagłosowała za wycofaniem projektu uchwały na druku 643/16.**

Ad. 8. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 634/16**

Zreferował: Zastępca Dyrektora ZDIUM -p. Stanisław Węgliński

Pismem z dnia 5 sierpnia 2016 r. Pan (dalej: „Skarżący”) wniósł skargę na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta we Wrocławiu. Przedmiotowa skarga składała się z dwóch części i zawierała następujące zarzuty: wykonywania kolejnego remontu i ponownego częściowego wyłączenia z ruchu ul. Pełczyńskiej we Wrocławiu, blokowania sąsiednich ulic (w tym ul. Obornickiej oraz Obwodnicy Śródmiejskiej) poprzez niedostosowanie cyklu świateł do natężenia ruchu, niedostosowania szerokości jezdni na określonym odcinku oraz stosowania niewłaściwej technologii renowacji nawierzchni drogowej.

W ocenie Skarżącego, prace przy podłączeniu studzienek oraz chodników mogły zostać wykonane już w 2015, co wyłączyłoby konieczność ponownego zamknięcia określonych ulic. Zwrócił on ponadto uwagę na dokonanie niewłaściwego zwężenia wjazdu na ul. Tymiankowej. Skarżący wniósł także o dostosowanie cykli świateł do istniejącego natężenia ruchu oraz o dokonanie modernizacji wjazdu na osiedle przy ul. Kminkowej i Tymiankowej poprzez dostosowanie go do wymogów określonych przepisami prawa.

Skarżący zwrócił ponadto uwagę na proces i, niewłaściwą w jego ocenie, technologię stosowaną podczas przebudowy ul. Trzebnickiej, pomiędzy pl. Wielkopolskim a mostem

Trzebnickim. Wniósł także o dokonanie „pilnej budowy nowej drogi Obornickiej” od Obwodnicy Śródmiejskiej do granic Miasta. W skardze zawarto również pytanie odnośnie potencjalnych dysproporcji pomiędzy wjazdem na osiedle przy ul. Tymiankowej i Kminkowej oraz osiedle Nowe Żerniki.

Pismem z dnia 16 sierpnia 2016 r. stanowisko w sprawie skargi zajął Dyrektor Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta we Wrocławiu. Udzielając w sposób wyczerpujący wyjaśnień na każdą z podniesionych w piśmie kwestii wskazał, że inwestycja przy ul. Pełczyńskiej we Wrocławiu jest wspólną realizacją MPWIK S.A. oraz Gminy Wrocław na osiedlu Lipa Piotrowska i Widawa we Wrocławiu. Inwestycja obejmuje m.in. zaprojektowanie i budowę kanalizacji sanitarnej i sieci wodociągowej w ul. Pełczyńskiej, co jest finansowane przez MPWIK. Gmina realizuje natomiast projekt i budowę chodników w ul. Pełczyńskiej.

Zakres wskazanych robót uniemożliwia ich równoległe prowadzenie, nawet przy całkowitym wyłączeniu ul. Pełczyńskiej. Za cel przyjęto więc utrzymanie nieprzerwanego ruchu ul. Pełczyńskiej w stronę Wrocławia oraz Obornik Śląskich. Dlatego też po budowie kanalizacji sanitarnej przebiegającej pod jezdnią odtworzono tymczasowo nawierzchnię ul. Pełczyńskiej. Następnie wybudowano sieć wodociągową, przebiegającą na poboczu i przystąpiono do budowy kanalizacji deszczowej przebiegającej częściowo pod jezdnią, a częściowo po trasie rowów. Po zakończeniu robót sieciowych konieczne stało się więc odtworzenie nawierzchni.

Wobec tego Gmina Wrocław, w ramach środków własnych, zdecydowała się na wykonanie remontu pozostałej części ul. Pełczyńskiej, w zakresie warstwy wiążącej i ścieralnej. Wykonanie chodników, w związku z koniecznością zarurowania rowów, okazało się jednak możliwe dopiero po rozszerzeniu pierwotnego zakresu prac. Z kolei budowa kanalizacji deszczowej wymusiła zamknięcie połowy szerokości jezdni. Nie było zatem możliwości, żeby prowadzenie przedmiotowych robót nie powodowało utrudnień w ruchu. Obecnie wykonana nawierzchnia bitumiczna jest natomiast rozwiązaniem tymczasowym, bowiem połączenie osiedla mieszkaniowego w rejonie ul. Kminkowej w układzie docelowym będzie się odbywać poprzez łącznik na wysokości posesji przy ul. Pełczyńskiej 120. Dla tego łącznika trwają aktualnie prace projektowe oraz czynności związane z pozyskaniem terenu.

Ustosunkowując się natomiast do drugiej części skargi, tj. kwestii związanych z przebudową ul. Trzebnickiej oraz mostów Uniwersyteckich przedstawiono, począwszy od lat 90. XX w. proces ich przebudowy, w tym planowane remonty planowo-zapobiegawcze. Zwrócono ponadto uwagę na fakt, iż stare nawierzchnie wrocławskich ulic z kostki kamiennej nie posiadają najczęściej podbudowy typowej dla współcześnie budowanych dróg. Były również budowane w innych realiach komunikacyjnych. Wobec tego nie rozważa się kompleksowej budowy dróg o podobnej konstrukcji. Są one bowiem znacznie głośniejsze, charakteryzują się większą śliskością oraz nie zapewniają dużej trwałości oznakowania poziomego. Dopuszcza się natomiast ich usytuowanie głównie w obszarach zabytkowych ścisłego centrum miasta lub w osiedlach, gdzie ruch jest ograniczony lub „uspokojony”.

Po analizie dokumentacji Komisja wskazała, że w sposób właściwy wykazano dokonanie wszelkich czynności związanych z przebudową określonych ulic. Potencjalne utrudnienia, które mogły wystąpić w czasie ich prowadzenia nie stanowiły efektu zaniedbania czy też braku dostosowania właściwych technologii do projektowanych wykonywanych nawierzchni. Były natomiast powodowane okolicznościami zewnętrznymi, na które nie miał wpływu organ, którego działanie skarżono. Odnosząc się z kolei do proponowanej przez Skarżącego technologii wykonywania nawierzchni wyjaśniono w sposób wyczerpujący przy czym wybiórczego jej stosowania oraz fakt niedostosowania proponowanej technologii do współczesnych realiów komunikacyjnych.

Komisja uznała przedmiotową skargę za bezzasadną.

Mając na uwadze powyższe, Komisja w wyniku głosowania (za – 6, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 Radnych) postanowiła **jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 9. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 665/16**

Zreferował: Zastępca Dyrektora ZDIUM - P. Stanisław Węgliński ,

Pismem z dnia 19.08.2016r. Zrzeszenie Aktywistów na Rzecz Budowy i Eksploatacji Dróg w Polsce (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na Dyrektora ZDIUM, zarzucając mu: zaniedbanie oraz nienależyte wykonywanie zadań, polegające na beczynności w zakresie przeciwdziałania zanieczyszczeniu dróg przyległych do inwestycji budowlanych. Konkretnie skarga dotyczyła miejsc wskazanych przez skarżącego na ul. Wróblewskiego. Zdaniem skarżącego mimo wskazania ZDIUM miejsc rzekomych zanieczyszczeń, służby nie potrafiły zapobiec taki zanieczyszczeniom.

Odpowiedzi na zarzuty udzielił dyrektor ZDIUM pismem z dnia 7.09.br. Wyjaśnił, iż w sprawie dotyczącej zanieczyszczenia ul. Wróblewskiego zgłoszenie przez skarżącego zostało przez ZDIUM zarejestrowane a w konsekwencji wszczęto czynności wyjaśniające. W ich wyniku ustalono w dniu 18.07.br., iż zanieczyszczona jest ścieżka rowerowa i chodnik na

wysokości zajezdni tramwajowej. Zanieczyszczenia te były spowodowane wyjeżdżaniem pojazdów poprzez trawnik, z parkingu przy budynkach politechniki wrocławskiej. Poza tym nie stwierdzono innych zanieczyszczeń nie wynikające z codziennej eksploatacji drogi. ZDIUM zwrócił się do Politechniki o likwidację nielegalnego zjazdu z parkingu Politechniki na ul. Wróblewskiego przez ścieżkę rowerową i chodnik.

W odpowiedzi pismem z dnia 1.08.br. politechnika poinformowała o zabezpieczeniu możliwości wjazdu na jej teren oraz zleceniu opracowania projektu organizacji wjazdu i wyjazdu z „Kampusu Wittiga” Politechniki Wrocławskiej przy ul. Wittiga/Wróblewskiego, które to rozwiązanie zostanie przedłożone celem uzgodnienia z zarządcą drogi.

Jeśli chodzi o bramę Ogrodu Zoologicznego objętą dokumentacją zdjęciową Skarżącego, wyjaśniono, iż zanieczyszczenie udokumentowane zdjęciem miało charakter incydentalny. Na terenie ZOO nie są prowadzone obecnie żadne prace budowlane. Jednocześnie w dniu wizji jezdni na wysokości zoo nie była zanieczyszczona. Także na pozostałej długości ul. Wróblewskiego ulica była oczyszczona, o czym skarżący został poinformowany.

Dyrektor omówił szczegółowo zakres kompetencji statutowych ZDiUM, podkreślając przy tym, iż poza ich katalogiem pozostają uprawnienia do podejmowania czynności przypisanym organom kontroli ruchu drogowego, które uprawnione są do karania osób zanieczyszczających drogi. Mimo tego we współpracy z Komendą Miejską Policji – Wydziałem Ruchu Drogowego, pracownicy ZDiUM prowadzą kontrole czystości wrocławskich ulic w zakresie wynikającym ze zgłoszeń w systemie Support Center oraz zgłoszeń przekazywanych w innym trybie. Natomiast stałe zabezpieczenie obowiązków zakresie mycia pojazdów na myjkach usytuowanych przy wyjazdach z budów znajduje się w umowach zawieranych przez ZDiUM i podmioty realizujące swoje inwestycje na terenie miasta Wrocławia. W ramach uprawnień wynikających z ustawy o drogach publicznych nakładane są kary pieniężne za zajmowanie pasów drogowych pod materiały nie związane z potrzebami pasa drogowego, które gromadzone są bez zezwolenia zarządcy drogi. W przypadku, gdy pas drogowy zajmowany jest na potrzeby nie związane z potrzebami zarządzania drogami potrzebami ruchu drogowego w wydawanych zezwoleniach zawierane są warunki obligujące stronę do przywrócenia pasa drogowego do stanu poprzedniego.

Wskazując na powyższe dyrektor ZDiUM zwrócił uwagę, iż nawet bardzo rzetelne wypełnianie ustawowych obowiązków i wdrożenie procedur służących temu celowi, nie może skutkować pełnym wyeliminowaniem naruszeń pasa drogowego. Przewidział to ustawodawca formułując przepisy kodeksu wykroczeń, który przewiduje sankcje za zanieczyszczanie, niszczenie i zaorywanie dróg. Zadania z zakresu prewencji tych naruszeń przypisane są ustawowo do organów kontroli ruchu drogowego.

Zdaniem Komisji skarga jest bezzasadna.

Mając na uwadze powyższe, Komisja w wyniku **głosowania** (za - 6, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) **postanowiła jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 10. Komisja zapoznała się ze skargą na Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego we Wrocławiu – **druk nr 633/16,**

Zreferował: Zastępca Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego we Wrocławiu – P. J. Sosulski.

Pismem z dnia 3 sierpnia 2016 r., Pani _____ złożyła, w imieniu Mieszkańców kamienicy przy pl. Staszica we Wrocławiu (dalej: „Skarżący”), skargę na Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego we Wrocławiu.

Skarga zawierała zarzut nieefektywności działań podejmowanych w związku z naruszeniem porządku przez określoną lokatorkę, tj. najemczynią lokalu mieszkalnego nr _____ przy pl. Staszica we Wrocławiu. Zaznaczono, że wskazana lokatorka od kilku lat uniemożliwia Skarżącemu „normalne funkcjonowanie”. Posiada bowiem sforę psów (20-30 sztuk), które nie znajdują się pod opieką weterynaryjną i nie spełniają podstawowych standardów higieny. Rozmnażają się ponadto bez jakiejkolwiek kontroli, wobec tego ich liczba wciąż wzrasta. Są one przetrzymywane wewnątrz mieszkania, zaspokajając potrzeby fizjologiczne. Z kolei lokatorka pozbywa się fekalii wyrzucając je na zewnątrz przez okno. Wskazano ponadto na wszechobecność i uciążliwość występującego w zasięgu posesji fetoru oraz obecności insektów, tj. pcheł, wesz. Skarżący zważyli, że omawiana uciążliwość osiągnęła tak wysoki stopień, iż wymusza na pozostałych lokatorach zakładanie masek, celem bezpiecznego dotarcia do własnych posesji. Wskazano również, że sygnalizowano już wcześniej problem ZZK BOK nr 2, Państwowej Stacji Sanitarно-Epidemiologicznej we Wrocławiu oraz Komendzie Policji we Wrocławiu.

Odpowiedzi na skargę, pismem z dnia 11 sierpnia 2016 r., udzielił Dyrektor Zarządu Zasobu Komunalnego we Wrocławiu. Wskazał, że Biuro Obsługi Klienta nr 2 podejmowało już działania zmierzające do pełnego usunięcia lub przynajmniej ograniczenia liczby zwierząt przetrzymywanych w lokalu nr _____. Na upomnienia i wezwania do przestrzegania porządku domowego użytkownik lokalu jednak nie reagował. Nie współpracował również z zarządcą,

celem polubownego załatwienia problemu. Unikał spotkań oraz nie udostępniał lokalu. ZZK zwracał się wielokrotnie o pomoc do instytucji zajmujących się ochroną zwierząt. W wyniku tego Powiatowy Lekarz Weterynarii przeprowadził w ubiegłym roku kontrolę. Nie stwierdził jednak naruszenia przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (*t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 856 ze zm.*) oraz ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (*t. j. Dz. U. z 2014 r. poz. 1539 ze zm.*). Próbę rozwiązania problemu podjęło ponadto Stowarzyszenie Ochrony Zwierząt – EKO Straż, które zadeklarowało poszukiwanie chętnych do adoptowania psów i sukcesywnego ich zabierania. Z uzyskanych informacji wynika, że kilka psów zabrano i przekazano do adopcji.

Podkreślono, że ZZK nie posiada instrumentów prawnych umożliwiających szybkie rozwiązanie podobnych problemów. Przy odmowie współpracy ze strony osób zamieszkujących lokal pozostaje jedynie droga sądowa. W przypadku przedmiotowego lokalu została już wszczęta procedura odzyskania lokalu na stan Gminy Wrocław w drodze postępowania sądowego.

Analizując zasadność skargi Komisja wzięła pod uwagę brzmienie art. 7 Konstytucji RP, zgodnie z którym organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. W odpowiedzi na niniejszą skargę wykazano, iż ZZK, w granicach przyznanych przez prawo kompetencji podejmował wszystkie możliwe działania, celem zmniejszenia uciążliwości wskazanej lokatorki. Prócz określonych prawem środków podejmowano także działania niewładcze wiążące się z nawiązaniem kontaktu z innymi organami oraz z właściwym w tym zakresie Stowarzyszeniem. Złożono także stosowny pozew do sądu. Podjęto więc liczne działania mające na celu wyeliminowanie szkodliwego zjawiska. W omawianym układzie, w ocenie Komisji, podjęto więc wszelkie określone prawem środki zmierzające do rozwiązania problemu. Komisja uznała skargę za bezzasadną.

Mając na uwadze powyższe, Komisja w wyniku głosowania (za - 4, przeciw - 0, wstrzymało się - 3 Radnych) **postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 11. Komisja zapoznała się ze skargą na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu - **druk nr 635/16,**

Zreferował: P. Bartosz Lubasiński - konsultant prawny Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej.

Pismem z dnia 27 lipca 2016 r., przekazanym zgodnie z właściwością Radzie Miejskiej Wrocławia przez Wojewodę Dolnośląskiego w dniu 8 sierpnia 2016 r., Pan (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu, pracowników socjalnych oraz kadrę kierowniczą Zespołu Terenowego Pracy Socjalnej nr 4 we Wrocławiu. Przedmiot skargi stanowiła niewłaściwa realizacja zadań przez w/w. W ocenie Skarżącego nie zapoznano się z zebraną dokumentacją, posiadaną w ramachteczki osobowej podopiecznego. Skarżący zauważył bowiem, że po „otrzymaniu recept do natychmiastowego zrealizowania” poprosił o pomoc w formie zasiłku, dołączając kserokopie wymaganych dokumentów. W przedmiotowej sprawie nie wydano jednak jakiegokolwiek decyzji. Nie przeprowadzono również wywiadu środowiskowego w określonym w ustawie terminie. W ocenie Skarżącego, ze względu na jego zły stan zdrowia Kierownik Terenowego Zespołu Pracy Socjalnej nr 4 we Wrocławiu, naruszyła postanowienia art. 160 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks Karny (*t. j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1137, dalej: „k.k.”*), który stanowi, że „kto naraża człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”. Skarżący wskazał także, że jego zdaniem przyznawanie zasiłków przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej we Wrocławiu następuje w sposób dyskryminujący i jest uzależnione od posiadanych poglądów politycznych.

Stanowisko w sprawie skargi, pismem z dnia 16 sierpnia 2016 r., zajęła Dyrektor Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu. W sposób szczegółowy wskazała kwoty, które zostały przyznawane Skarżącemu w ramach świadczeń z pomocy społecznej. Podkreśliła także, że Skarżący korzysta z nich od 2002 r. Dotychczas nie odmówiono jednak przyznania Skarżącemu jakichkolwiek świadczeń z pomocy społecznej.

Odnosząc się z kolei do zarzutu dot. nieprawidłowości przy ustalaniu prawa do zasiłku celowego wskazano, iż Skarżący złożył kserokopie określonych dokumentów, które nie wskazywały jednak określonego terminu realizacji recept. Dopiero oryginały recept (na te same leki) oraz kserokopia zaświadczenia lekarskiego z dnia 19 lipca 2016 r. wskazywały na termin ich realizacji. Podkreślono także, że w chwili wniesienia podania Skarżący nie okazał oryginału zaświadczenia lekarskiego. Podanie nie zawierało ponadto wyceny leków widniejących na recepcie. Dlatego też w dniach 21 i 22 lipca 2016 r. podjęto próby nawiązania kontaktu telefonicznego ze Skarżącym. W dniu 22 lipca 2016 r. nawiązano kontakt ze Skarżącym, który nie wykazał jednak chęci współpracy. Oświadczył także, że nie zamierza niczego uzupełniać, okazywać, pisać ani dostarczać. Po kilkukrotnym przerwaniu rozmowy telefonicznej oświadczył natomiast, że nie życzy sobie, aby do niego dzwonił.

W zakresie prowadzenia wywiadu środowiskowego wskazano, iż wobec nieprzerwanej współpracy MOPS we Wrocławiu posiadał aktualne informacje dot. sytuacji Skarżącego. Decyzją z dnia 22 lipca 2016 r., której numer podano w stanowisku, przyznano Skarżącemu dofinansowanie w wysokości 88,39 zł. Wskazaną kwotę ustalono w oparciu o wycenę sporządzoną przez pracownika socjalnego, po uprzedniej wizycie w aptece. Decyzję wysłano Skarżącemu za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Odbiór świadczenia ustalono na dzień 28 lipca 2016 r. w kasie MOPS we Wrocławiu. Poinformowano o tym Skarżącego drogą elektroniczną i poprzez pracownika socjalnego. Ze względu na procedurę obiegu dokumentów finansowych był to pierwszy możliwy termin wypłaty świadczenia. Mimo tego, Skarżący odebrał świadczenie dopiero 9 sierpnia 2016 r. Na uwagę zasługuje również fakt, że przed wystawieniem recepty Skarżący odebrał w kasie MOPS we Wrocławiu zasiłek w wysokości 470 zł, który był wystarczający na pokrycie kosztu zakupu leków.

Ustosunkowując się do kwestii naruszenia art. 160 § 1 k.k. wskazano, że w skierowaniu na leczenie uzdrowiskowe Skarżącego z dnia 1 września 2015 r. potwierdzono, że nastąpiła prawie całkowita regresja zmian wynikających z przebytego udaru, na których istnienie powołuje się Skarżący, a które to miały powodować zagrożenia życia lub zdrowia.

Wbrew twierdzeniom Skarżącego, w określonym ustawowo terminie zostało przyznane wskazane świadczenie. Wątpliwości Skarżącego można natomiast sprowadzić do kwestii przeprowadzenia wywiadu środowiskowego. Wobec znajomości aktualnej sytuacji Skarżącego jego przeprowadzenie było jednak niecelowe i sprzeczne z wykładnią funkcjonalną art. 107 ust. 4 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t. j. Dz. U. z 2016 r. poz. 930 ze zm.). Późniejsze odebranie zasiłku przez Skarżącego było natomiast zależne wyłącznie od Skarżącego. Dlatego też winy za ten fakt nie można przypisywać organowi.

Udzielający odpowiedzi na skargę wyjaśnił także zasady przyznawania i rozdzielania środków finansowych przez MOPS we Wrocławiu. Zgodnie z nimi każda sprawa jest rozpatrywana w sposób indywidualny i szczególny. Wysokość pomocy ustalana jest natomiast w oparciu o okoliczności konkretnej sprawy, w szczególności sytuację: rodzinną, osobistą, dochodową i majątkową Wnioskodawców, zgłaszane żądania oraz możliwości finansowe Ośrodka. Nie jest to natomiast zależne, jak wskazał Skarżący, od poglądów politycznych oraz przynależności partyjnej. Wszelkie działania organu mają bowiem swoje źródło w przepisach prawa powszechnie obowiązującego. Z kolei działania pracowników względem Skarżącego cechują się: profesjonalizmem, empatią oraz daleko idącą wyrozumiałością.

Mając na uwadze powyższe Komisja stwierdziła, że zawarte w skardze zarzuty, dotyczące: nieprzyznania świadczeń pieniężnych, dyskryminującego traktowania Skarżącego w postępowaniach w przedmiocie udzielenia zasiłków oraz braku wnikliwego rozpatrzenia spraw Skarżącego, poprzez niewłaściwe zbadanie zgromadzonego materiału oraz nieprzeprowadzenie wywiadu środowiskowego należy uznać za bezzasadne. Wykazano bowiem, że wnioskowany przez Skarżącego zasiłek został przyznany w ustawowym terminie. Co więcej, z wyjaśnień Ośrodka wynika, że to Skarżący dopuścił się zaniedbań - zwłoki w odbiorze wnioskowanych środków finansowych. Odmówił także współpracy z odpowiedzialnym za realizację sprawy pracownikiem. Nie udowodnił także istnienia konkretnych zachowań, które w Jego ocenie miały charakter dyskryminujący.

Odnosząc się z kolei do kwestii przeprowadzenia kolejnego wywiadu środowiskowego należy odwołać się do brzmienia art. 107 ust. 4 ustawy o pomocy społecznej. Zgodnie z nim „w przypadku ubiegania się o przyznanie świadczenia z pomocy społecznej po raz kolejny, a także gdy nastąpiła zmiana danych zawartych w wywiadzie, sporządza się aktualizację wywiadu. W przypadku osób korzystających ze stałych form pomocy aktualizację sporządza się nie rzadziej niż co 6 miesięcy, mimo braku zmiany danych”. Powyższe oznacza, że nie jest wymagane przeprowadzenie wywiadu środowiskowego w każdym przypadku ubiegania się o przyznanie zasiłku, ale wyłącznie w określonym w ustawie terminie. Dlatego też zarzut w tym zakresie jest niezasadny.

Badanie zarzutu naruszenia postanowień art. 160 § 1 k.k. nie znajduje się natomiast w ramach kompetencji Rady Miejskiej Wrocławia. Organami właściwymi w tym zakresie są organy właściwej miejscowo prokuratury. Jak wynika z treści skargi, Skarżący złożył już stosowne zawiadomienie w tym przedmiocie.

Zdaniem Komisji skarga jest bezzasadna.

Mając na uwadze powyższe, Komisja w wyniku głosowania (za - 5, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) postanowiła **jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

12. Rozpatrzenia skargi na Komendanta Straży Miejskiej Wrocławia - druk nr 660/16
Zreferował: Ryszard Kozłowski - Kierownik referatu nadzoru Straży Miejskiej Wrocławia,

Pismem z dnia 22 sierpnia 2016r. pan (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na Straż Miejską Wrocławia. W uzasadnieniu wskazał, iż przedmiotem skargi jest brutalny atak na skarżącego funkcjonariuszy straży miejskiej Wrocławia w dniu 6 czerwca br. podczas interwencji na przystanku autobusowym przy ul. Horbaczewskiego. W wyniku interwencji, której efektem było wyłamanie w stawie łokciowym ręki skarżący przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 7 czerwca do 22 sierpnia br. prześwietlenie rentgenowskie i badania USG wykazały, iż doszło do naderwania przyczepów mięśnia trójgłowego i ścięgien. Skarżący podniósł, iż podczas interwencji strażnicy naigrywali się z niego i straszili, że postawią przed sądem a kiedy zamierzał wezwać karetkę pogotowia ratunkowego, oznajmili że będzie musiał za nią zapłacić.

Składając wyjaśnienia w sprawie Komendant zwrócił uwagę na stan faktyczny istniejący w sprawie. Z protokołu przyjęcia skargi wynika, iż skarżący w dniu 6.06.br. ok godz. 21.00 na wiacie autobusowej przy ul. Horbaczewskiego wywieszał ulotki. Gdy zatrzymał się przy nim samochód straży miejskiej Wrocławia, skarżący zerwał je i zaczął oddalać się z miejsca. Z samochodu wysiadło dwóch strażników i zaczęło wzywać skarżącego aby się zatrzymał. Gdy ten nie reagował na wezwania, jeden ze strażników chwycił go za rękę a drugi strażnik wykręcał mu lewą rękę do tyłu. Skarżący następnie został wepchnięty do wiaty i zażądano od niego wylegitymowania się. Po okazaniu dowodu osobistego strażnicy poinformowali skarżącego o zamiarze skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, co skarżący uznał za formę zastraszania. W efekcie lekarz pogotowia ratunkowego stwierdził, iż interwencja była zasadna.

Prowadzone przez Komendanta postępowanie wyjaśniające nie potwierdziło zarzutów skarżącego. Funkcjonariusze działali a granicach prawa. Wskazując na art. 14 ustawy o strażach gminnych, działając na podstawie przepisów ustawy o środkach przymusu bezpośredniego, w przypadku podjęcia co najmniej jednego z następujących działań: a to m.in. wyegzekwowania wymaganego prawem zachowania zgodnie z wydanym przez uprawnionego poleceniem, przeciwdziałania naruszeniu porządku, ujęcia osoby, udaremnienia jej ucieczki lub pościgu za tą osobą, strażnik ma prawo użyć lub wykorzystać środek przymusu bezpośredniego, o którym mowa w art. 12 ust.1 pkt 1 lit. a, b, d, pkt 2 lit. a, pkt 7, 9, pkt 12 lit. a i pkt 13 ustawy o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej. Oznacza to, że strażnik w w/w jest uprawniony do użycia siły fizycznej w postaci technik transportowych, obrony i obezwładniania. Okoliczności powyższe zaistniały w przedmiotowej sprawie, co potwierdził także skarżący. O ile jednak skarżący wnosi zastrzeżenia w tym zakresie, na podstawie art. 20 ustawy o strażach gminnych, może złożyć zażalenie do prokuratora. Z uprawnienia tego skarżący skorzystał. Jednak do chwili obecnej sprawa nie została zakończona. Z kolei straż miejska dnia 5.07.2016r. skierowała do sądu wniosek o ukaranie skarżącego za wykroczenie.

Komendant nie zgodził się z zarzutem jakoby informacja o możliwości skierowania w.b. Skarżącego wniosku do sądu o ukaranie była formą zastraszania. W jego ocenie stanowiła ona jedynie formę rzetelnego informowania o dalszej procedurze. Co się tyczy zarzutu rzekomego odwodzenia od wzywania karetki pogotowia argumentując koniecznością pokrycia kosztów interwencji przez skarżącego, zarzut w tym zakresie nie znajduje uzasadnienia, gdyż funkcjonariusze temu zaprzeczyli. Stoi temu w sprzeczności również fakt wezwania karetki przez samych funkcjonariuszy.

Uwzględniając przedstawiony stan faktyczny, Komisja uznała, że skarga nie znajduje uzasadnienia. Co się zaś tyczy sprawy nadużycia stosowania środka przymusu bezpośredniego przez funkcjonariuszy, ocena zarzutu zostanie rozpatrzona przez prokuratora.

Mając na uwadze powyższe, Komisja w wyniku głosowania (za – 4, przeciw - 0, wstrzymało się - 1 Radnych) postanowiła **wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. 13. Rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 666/16,**

Zreferował: Dyrektor Wydziału Architektury i Budownictwa- n. Aleksandra Nespiak.

Pismem z dnia 14 lipca 2016 r. Pan (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na działalność Prezydenta Wrocławia. Skarga dotyczyła rzekomego zaniedbania czynności przewidzianych w prawie przez Wydział Architektury i Budownictwa Urzędu Miejskiego Wrocławia, który doprowadził „do prowadzenia wystawki nagrobków na działce 131/4AM10, położonej przy ul. Łużyckiej 5”. Skarżący podniósł zarzut braku merytorycznej odpowiedzi na wskazane nieprawidłowości oraz biurokratyczny sposób załatwiania kierowanych przez niego od 18 lutego pism. W ocenie Skarżącego zachowaniem swym organ naruszył szereg zasad ogólnych postępowania administracyjnego, w tym art. 8 kpa, art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw i Wolności, art. 17 Europejskiego kodeksu dobrej administracji. Ponadto aktualny ład przestrzenny w spornej okolicy narusza wg Skarżącego postanowienia studium zagospodarowania przestrzennego z 2006r. a ponadto ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym. Generalnie skarga sprowadza się do zarzutu nienależytego sprawowania przez Prezydenta nadzoru urbanistyczno-budowlanego.

Odpowiedzi na skargę, w imieniu Prezydenta udzielił dyrektor Wydziału Architektury i Budownictwa. Wyjaśnił, iż wskazane w piśmie Pana [redacted] problemy nie mogą zostać zakwalifikowane jako skarga powszechna na działanie Wydziału Architektury i Budownictwa Urzędu Miejskiego Wrocławia. Zgodnie z przepisem art. 227 Kodeksu postępowania administracyjnego, przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw.

Podkreślił dodatkowo, iż wskazany przez Pana [redacted] „nadzór urbanistyczno-budowlany”, który przypisuje Wydziałowi Architektury i Budownictwa, wynikający z kilku przywołanych ustaw, nie znajduje obecnie żadnego odpowiednika prawnego. Zagadnienia te zostały w ramach reformy Państwa, podzielone na odrębne zadania i funkcjonują od szeregu lat w różnych jednostkach Urzędu, takich jak:

Wydział Architektury i Budownictwa w zakresie ustalania warunków zabudowy i zagospodarowania terenu wraz z możliwościami nakazowymi wynikającymi z art. 59 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym;

Biuro Rozwoju Wrocławia w zakresie sporządzania studium uwarunkowań oraz planów miejscowych;

Wydział Środowiska i Rolnictwa, w zakresie ochrony przyrody oraz wpływu na środowisko i zmianę stosunków gruntowo wodnych.

W pojęciu takim, jak wskazuje skarżący- „nadzór urbanistyczno-budowlany” był pełniony przez służby architektoniczne do 01 stycznia 1995r. na podstawie ustawy z dnia 24 października 1974 r. – Prawo budowlane (Dz. U. Nr 38, poz. 229). Był on regulowany przepisem wykonawczym w postaci: „rozporządzenia Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie nadzoru urbanistyczno-budowlanego” (Dz. U. Nr 8, poz. 48).

Przywołana przez skarżącego decyzja administracyjna Nr 2003/2012 z dnia 27.04.2012r. zmieniająca decyzję Nr 302/2010 z dnia 12.02.2010r. dotyczyła budowy budynków mieszkalnych jednorodzinnych na działce Nr [redacted] AM- [redacted] Obręb Różanka przy ul. Bałkańskiej. którego jednym ze współposiadaczy jest Pani [redacted] i oraz

[redacted] - autor przedmiotowego pisma. Zatem decyzje te nie mają związku z terenem działki Nr 131/4 AM-10 obręb Różanka, na której znajduje się ekspozycja nagrobków.

Niezadowolenie z obecnego sposobu użytkowania terenu sąsiedniej nieruchomości, może być w pewnych przypadkach, przedmiotem zainteresowania organów nadzoru budowlanego, szczególnie w razie samowolnego wybudowania obiektów budowlanych oraz zgodności sposobu użytkowania całej działki Nr [redacted] z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. „Uchwała Nr XXVI/851/00 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 6 listopada 2000 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru zawartego między ul.: Osobowicką, ul. Łużycką, ul. Bałkańską, ul. Słowacką i linią wyznaczoną przez północną i wschodnią granicą nieruchomości przy ul. Osobowickiej we Wrocławiu”, oznaczonej symbolem [redacted] określa przeznaczenie całej działki, jako teren zabudowy mieszkaniowo-usługowej. Zapis § 4 ust. 2 uchwały, brzmi następująco:

„2. Wyznacza się teren zabudowy mieszkaniowo-usługowej, oznaczony na rysunku planu symbolem 2.MN/U, dla którego obowiązują następujące ustalenia:

przeznaczenie podstawowe – funkcja mieszkaniowa jednorodzinna, dopuszcza się jako towarzyszącą nieuciążliwą funkcję usługową (handel detaliczny, naprawa artykułów użytku osobistego i domowego, gastronomia, usługi świadczone w gospodarstwach domowych),

lokalne warunki i zasady kształtowania zabudowy i urządzenia terenu:

a) wysokość zabudowy może przekroczyć 12 m, licząc od poziomu terenu do najwyższego elementu konstrukcyjnego budynku,

b) dopuszcza się w obrębie własności sytuowanie urządzeń towarzyszących oraz elementów reklamowych,

c) możliwość zabudowy do 60% powierzchni działki budowlanej,

d) minimalna powierzchnia działki budowlanej 1000 m²,

e) nieprzekraczalne linie zabudowy, zgodnie z rysunkiem planu, od strony ul. Bałkańskiej i ul. Łużyckiej w odległości 6 m licząc od linii rozgraniczającej,

zasady obsługi komunikacyjnej:

a) od strony ul. Łużyckiej – w strefie oznaczonej na rysunku planu,

b) od strony ul. Bałkańskiej, w uzgodnieniu z zarządcą drogi”.

Analiza całej uchwały nie wskazuje na możliwość tymczasowego zagospodarowania terenu, co mogłoby stanowić dopuszczenie zabudowy obiektami tymczasowymi oraz ekspozycję nagrobków.

Gdyby obecna uchwała, stanowiąca prawo miejscowe, nie obejmowała przedmiotowej działki Nr 131/4 mogłoby mieć zastosowanie przepisy art. 59 ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku zmiany zagospodarowania terenu, o której mowa w ust. 2, bez uzyskania decyzji o warunkach zabudowy, wójt, burmistrz albo prezydent miasta może, w drodze decyzji, nakazać właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu nieruchomości: wstrzymanie użytkowania terenu, wyznaczając termin, w którym należy wystąpić z wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu warunków zabudowy, albo przywrócenie poprzedniego sposobu zagospodarowania”.

Właściwym w sprawach samowolnej zmiany zagospodarowania terenu bez uzyskania decyzji o warunkach zabudowy byłby w takiej sytuacji Wydział Architektury i Budownictwa. Jednak taki sposób ingerencji w prawo właściciela przewidziane jest tylko w przypadku braku planu miejscowego, o czym stanowi przepis art. 59 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Natomiast w sytuacji istnienia planu miejscowego ograniczenie prawa własności może nastąpić poprzez odpowiedni zapis w tym planie.

Biorąc powyższe pod uwagę, a w szczególności brak umocowania prawnego Wydziału Architektury i Budownictwa do sprawowania nadzoru urbanistyczno-budowlanego, na który wskazuje Pan [imię] w swym wystąpieniu, w przypadku samowolnej zmiany sposobu użytkowania właściwym jest organ nadzoru budowlanego - Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego dla Miasta Wrocławia, lub w ramach postępowania cywilnego należałoby zwrócić się do właściwego sądu rejonowego. Istnieje również możliwość wystąpienia do Rady Miejskiej Wrocławia z wnioskiem o zmianę obowiązującego obecnie planu miejscowego, która po uchwaleniu ustanowić mogłaby zakaz takiego jak obecny sposób użytkowania w postaci ekspozycji nagrobków. W ramach planu można wprowadzić strefę izolacyjną terenów w postaci zieleni oddzielającej teren mieszkaniowy od terenów usługowych, co zdecydowanie zmienia warunki przebywania w budynku mieszkalnym. Podsumowując Komisja uznała skargę za bezzasadną.

Mając na uwadze powyższe, Komisja w wyniku głosowania (**za - 5, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych**) postanowiła **jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. V. Sprawy bieżące:

Ad. 1. Komisja zapoznała się z pismo z dnia 16.07.2016 r Grupy Ratownictwa Specjalistycznego OSP „Starówka” z prośbą o zapewnienie środków na zakup samochodu ratowniczego dla jednostki oraz postanowiła przesłać w/w pismo do Wydział Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego z prośbą o rozpatrzenie,

Ad. 2. Komisja zapoznała się z pismem WBZ-DBO.5520.7.2016 Wydział Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego z dnia 7.09.2016 r. oraz "Programem Poprawy Bezpieczeństwa we Wrocławiu w latach 2017-2020".

Następnie Komisja zapoznała się i przyjęła do wiadomości poniższe pisma:

Ad. 3 odpowiedź Wydziału Inżynierii Miejskiej na pismo w spr. Pana ... dot. rozpoznania sprawy przez Zarząd Dróg i Utrzymania Miasta

Ad. 4. odpowiedź udzielona Wspólnocie mieszkaniowej przy ul. Rzeźniczej 10-11 dot. służebności przechodu i przejazdu,

Ad. 5. odpowiedź Wydziału Zdrowia i Spraw Społecznych Dział Zezwoleń z dn. 5 lipca do Przewodniczącego Zarządu Osiedla Huby,

Ad. VI Komisja nie zgłosiła wolnych wniosków.

Ad. VII Przyjęcie protokołów nr 25 i nr 26 z poprzednich posiedzeń.

Na tym posiedzenie zakończono.

Przewodniczący Komisji
Andrzej Nabzdyk

Protokół sporządziła:
Barbara Grosel